IN GEVEB A JOURNAL OF YIDDISH STUDIES

די ייִדישע יוניאָנס אין אַמעריקע • The Jewish Unions in America

by Bernard Weinstein, translation Maurice Wolfthal

In geveb: A Journal of Yiddish Studies (June 2017)

For the online version of this article:

[http://ingeveb.org/texts-and-translations/jewish-unions-in-america]

די ייִדישע יוניאָנס אין אַמעריקע

The Jewish Unions in America

Bernard Weinstein
Translated by Maurice Wolfthal

די ייִדישע יוניאָנס אין אַמעריקע

The Jewish Unions in America

Bernard Weinstein
translated by Maurice Wolfthal

Introduction: Newly arrived in New York in 1882 from Odessa at age sixteen, where he had survived the 1881 pogrom, Bernard Weinstein was first exposed to the realities of American labor while quartered at Castle Garden with hundreds of other poor, homeless immigrants. An elegantly-dressed gentleman showed up one day and offered jobs to as many men as would come, and many of them eagerly signed up. To his dismay, Weinstein soon learned that they had been hired to break a strike by New York's longshoremen.

He had already been exposed to democratic ideas and revolutionary ferment in Russia before coming to America with a group from *Am-Olam*, which organized groups of Russian Jews to emigrate with the aim of founding Socialist agricultural communities. But he found work in a cigar factory on the Lower East Side and a place to live in the slums. Two of his fellow workers were Samuel Gompers, a vice-president of the Cigar Makers' International Union, and Abraham Cahan, an ardent member of the Socialist Labor Party who would later be editor of the *Forverts* [Forward].

Unionism, socialism, and anarchism were very much in the air. The Socialist Labor Party had been founded five years before Weinstein's arrival. Union workers among German immigrants in New York who had come in previous decades—many of them Socialists—had built the *Vereinigte Deutsche Gewerkschaften* [United German Trades]. Weinstein devoted his life to organizing unions and promoting Socialism. The owners used every tactic to deter him. And immigrant workers had to be convinced that unions could help them alleviate their misery. Weinstein walked the picket lines and rallied strikers with his motto: "*Shvester un brider! Lomir zikh organiziren*!" [Sisters and Brothers! Let us organize!] He investigated sweatshops and factories, enlisted the aid of reformers, wrote for labor newspapers in Russian and Yiddish, and testified at government hearings on working conditions, including the New York State commission that followed the horrendous Triangle Fire.

Morris Hillquit immigrated from Riga in 1884 and also joined the SLP. The two men dreamt of uniting the Jewish unions into a single federation. Inspired and supported by the *Vereinigte Deutsche Gewerkschaften*, they founded the *Fereynigte yidishe geverkshaftn* [United Hebrew Trades] in 1888, starting with typesetters, choristers, and actors. Weinstein was elected the UHT's first Secretary. Within four years almost fifty unions belonged to it.

Weinstein and others switched to the Social Democracy of America, the party of Eugene V. Debs and founded the Yiddish-language newspaper *Forverts*. The masthead proclaimed its name in Yiddish and English, as well as that of its namesake in German: *Forwärts*, the

newspaper of Germany's Social Democrats. Weinstein was a member of its first executive board, and a contributor from its earliest years. In addition to pieces on labor issues, he wrote about Jewish folksingers in Odessa and about Yiddish theater in Russia and America.

By 1922 the UHT had organized 200,000 workers. Weinstein embraced efforts by the Jewish unions to provide the communal support that the immigrants had enjoyed in Europe, especially those who no longer looked for it in the synagogues or in their hometown societies, the *landsmanshaftn*. He supported the construction of decent non-profit housing cooperatives for workers. He was a founder of the *Arbeter-ring* [Workmen's Circle], which sponsored a free-loan association, unemployment insurance, cemetery benefits, Yiddish theater, musical groups, choruses, classes, and summer camps for children. He lived his final years in the Bronx in the Amalgamated Housing Cooperative, whose construction he had championed.

Weinstein chose to write *The Jewish Unions in America* in Yiddish to educate workers for whom it was still the vernacular language. As his subtitle indicates, the book is a mixture of history and memoir. He was not an historian. He sometimes fails to cite his source when he quotes books, reports, newspapers, and statistics. Indeed, he himself often cautions the reader that his memory is fallible. His book is the partisan work of a passionate idealist. But Weinstein does not gloss over the weaknesses of the labor movement: the workers who abandoned their unions as soon as they won a strike; the endless debates whether to keep striking or accept a contract; the difficult decision whether to join the Knights of Labor or the American Federation of Labor; the damage done by competing unions within the same trade; the question over whether or not to support the mainstream political parties; the conflicts with anarchists; the schisms within the Socialist Labor Party; and the internecine feud by the Communists in the 1920s that nearly destroyed the Socialist Party and the labor movement.

But Weinstein emphasizes that underlying all these disappointments and setbacks was a free-market system that breeds exploitation and inequality and pits workers against workers, both here and across borders. By its nature capitalism drove owners to constantly recruit the poorest immigrants; to move their businesses to other cities, other states, other countries; to fire union workers; to brutalize strikers; and to wield political power to thwart minimum wage laws and safety regulations. In 1911 UHT workers helped organize the protest against the Triangle Shirtwaist Factory Fire that had caused the death of 146 garment workers, mostly Jewish and Italian immigrant women. In 2013 the Rana Plaza factory collapse in Bangladesh killed 1,129 garment workers, most of them women. *The Jewish Unions in America* is both a testament to the struggles of Jewish workers a hundred years ago and a reminder that working people are still struggling today to live decent lives.

The Jewish Unions in America

The Founding of the United Hebrew Trades of New York

The United Hebrew Trades was founded more than forty years ago on October 9, 1888. The idea to form a central Jewish workers' association came from the Jewish branch of the Socialist Labor Party, (the SLP). In the Summer of that year, Jacob Magidow, a shirt maker and a member of the Party, proposed such an association, for the purpose of building a strong trade union movement among Jewish workers in America, while also offering the possibility of spreading the ideals of Socialism among them. The Jewish branch of the SLP, Branch 8, prepared itself for the task in September.[1] By then, many of the existing Jewish unions had failed after a number of strikes. Their timing was poor, and the unions were not working together. They had no financial support. They all failed for lack of funds, and no one seemed to care.

Branch 8 chose Morris Hillquit[2] and me to go to all the union halls and see if any of the unions were still hanging on.

Comrade Hillquit and I ran around in the evenings for weeks, visiting the places where Jewish workers met to see if we could find any unions to invite to a conference with the aim of forming a central association of Jewish unions. The Jewish Bakers' Union used to meet at 68 ½ Orchard Street. When we got there one Friday evening we asked where the meeting was being held, but instead we were shown the Charter and told "Here is the Bakers' Union." We asked, "Where are the members?" They replied, "They're down in their cellar bakeries underground."

When we looked for the Tailors' Union, we found Israel Barsky, whose dream it was to organize all twenty thousand tailors of America. In a hall at 56 Orchard Street hung the Charter of the Independent Cloak Makers' Union. Military Hall, at 193 Bowery, was where the few remaining members of the Cap Makers' Union used to meet. Their Charter hung there, but the union was not much more than that. That is to say: it was a union on paper only. There had also been a Shirt Makers' union, but that, too had dissolved. They had pawned their Charter to a contractor whom the fallen Shirt Makers' Union had owed a few dollars. When I say "Charters," I mean those that were issued by the state to the unions. In those days all unions had to have a state charter, and they were afraid to hold meetings without one, but in any case they had ceased to exist. That was the state of the Jewish trade union movement by October of 1888 when the United Hebrew Trades was founded.

---

[1] The Russian-language branch of the SLP, Branch 17, also agreed to support this effort, and named three delegates to the next organizational meeting.

[2] At the time Morris Hillquit actually was still a member of Branch 17.

On October 9, a Monday evening, we held a meeting in the Socialist German Labor Lyceum at 25 East 4th Street. It was held in a little room in the attic. That was the historic garret where Branch 8 of the Socialist Labor Party used to have its heated debates, and we always used to meet there. Our German comrades who were sitting in the cellar drinking beer could hear us yelling. They would sometimes run upstairs to see what had happened. Our German comrades would not charge us money for the use of the room, because they knew that Jewish Socialists didn't have a penny.

The meeting had been called by both Branch 8 and Branch 17 (the Russian) of the Socialist Labor Party to start a central organization of "the Jewish unions." Two of those unions that were still alive were represented, the Typesetters' Union and the Choristers' Union. Also in attendance were members of the United German Trades, a progressive labor organization that had been in existence for a while, whose principal aim was to support the Socialist press, in particular German newspaper, the *New Yorker Volkszeitung*. The United German Trades played a vital role in the labor movement, and was active in all discussions concerning trade unions. The Central Labor Union was very conservative, and many of its delegates were Democratic or Republican politicians. The German unions were big and strong, and Socialist without exception.

The unions had sent these delegates to our conference: J. Werber, founder of the Typesetters' Union; L. Lenzer and J. Krinsky from the choristers; Jacob Magidow and me from Branch 8 of the SLP; Morris Hillquit and Leon Bandes from Branch 17 of the SLP; two prominent Socialists from the United German Trades: A. Huber and M. Göricke. Also in attendance was W. Rosenberg, the editor of *Der Sozialist*, the German-language organ of the SLP. Towards the end of the conference there came a delegate from the Jewish Actors' Union that had just organized the week before, the actor Moyshe Simonov.

There were few speeches, for all the delegates agreed that the a plan to form an association of all the Jewish trade unions was excellent. After a short discussion, a Socialist platform was adopted. These were the provisional principles: 1) mutual support between all the unions 2) founding unions in those trades that were not yet organized 3) spread Socialist ideology among all the Jewish workers.

I was chosen to be Recording Secretary. I was delighted to have been entrusted with such an important task, and I was very grateful. Morris Hillquit, who was then a shirt maker, was named corresponding secretary. The delegates from the United German Trades donated $10 to support our activities, and that contribution inspired us warmly. At the suggestion of W. Rosenberg, we decided to name our new association the United Hebrew Trades, emphasizing that our organization was a sister to the United German Trades. We also decided to hold meetings every Monday night. The contribution from each union was set at fifty cents a month.

An organizing committee was named to help start new unions as well as to support existing ones. That committee had a daunting task: to plow the field and clear the road of stones and thorns. The first two unions that it started were the Shirt Makers' Union and the United Tailors' Union. The members of the Shirt Makers' were the cream of the Jewish Socialist and anarchist movements: Morris Hillquit, Mikhail Zametkin, Louis Miller, Reuben Lewis, Jacob Magidow, Lubitsch, and others. But the Tailors' Union had only one prominent Socialist, Israel Barsky.

A bit later we organized the pants makers and the knee-pants makers. The UHT immediately became essential to the life of all those unions. It organized them and taught the workers how to hold meetings, led their strikes, arranged contracts with the owners, showed the unions how to keep the books, and helped them in many other ways.

The needle trades in which Jewish workers were employed were run under the sweatshop system, and the UHT began right away to organize those workers. On January 1, 1889, we organized a Cloak Makers' Union that lasted only a few months. Only one organized shop remained, Friedlander's Cloak Company. In 1888 a Knee-Pants' Union was organized by Social-Democrats and anarchists, and it joined the UHT on February 9, 1889. On February 19 of that year the UHT organized a Silk Workers' Union. In March it formed a Musicians' Union, and in August it launched Local 24 of the Textile Workers' Union. Later that year came Local 31 of the Bakers' Union, then a Carpenters' Union, and a Bookbinders' Union that promptly joined the Knights of Labor. In March the UHT helped revive the dying Cap Makers' Union, and then, two months later, built up the Purse Makers' Union. The UHT lead a series of strikes in various Jewish trades.

A year after its founding, the UHT sent two delegates to the International Socialist and Labor Congress[3] in Paris in July of 1889: Louis Miller and N. Barsky, a typesetter. They paid their own way to the Congress. The following year, 1890, was the most fruitful for the UHT, and by March it included thirty-two unions. That month the UHT called a mass strike, and a union of 7,000 cloak makers was organized. Joseph Barondess, whom the UHT had selected to lead the strike, was elected Manager of their union.

Other workers also struck in March: the dress makers, the pants makers, the knee-pants makers, the shirt makers, the seltzer water workers, and the makers of suspenders. And the UHT had led all those strikes, becoming quite prominent in only a year. In 1890 the Socialist weekly, *Arbeter tsaytung* [Workers' Newspaper]was recognized as the official organ of the UHT.

In 1891 the UHT and the Yiddish sections of the SLP chose Abraham Cahan to represent them at the International Socialist Congress[4] to be held in Brussels, Belgium. Before he sailed, Cahan sent a letter to the office that was organizing the Congress, asking that an item be placed on the agenda: "How should organized labor in all countries deal with the Jewish question?" When he arrived there, he published and distributed a leaflet that presented facts and figures about the Jewish labor movement in America, about the UHT, its unions, and its strikes. It was the first time that Jewish labor was in the public eye of the international labor movement. The delegates from various countries were interested in the leaflet that Cahan distributed. It was a novelty: there was such a thing as Jewish workers! There had been a perception in most countries that all Jews were bankers, manufacturers, or businessmen.

---

3 The first Congress of the Second International

4 The second Congress of the Second International

But there were heated debates with Cahan when he proposed that the Congress adopt a resolution to welcome the Jewish labor movement in America and to condemn anti-Semitism everywhere. His proposal occupied the attention of the Congress for quite a while, and it even received press coverage in several countries. The UHT had begun to write a new chapter in the history of the Jewish people.

The Great Garment Workers' Strike of 1913 in New York

As I have noted in earlier chapters, for more than fifty years efforts have been made to organize the garment workers, but with little success. Unions would pop up here and there. They would call a "general strike" at the start of every busy season, some of the shops would settle, then the union would dissolve in the slow season. Next busy season another strike would be called, following the same pattern. But one thing the old unions did achieve was the weekly wage instead of the quota system or piece work. Workers in the pants, vest, and knee-pants trades were still doing piece work. Moreover the wages in all parts of the industry were kept painfully low, and the workers were treated very badly. They always said that they could not earn a living. Conditions were bad for those who worked in the sweatshops, but they were worse for those who slaved in the big factories that employed between 500 and 1,000 people. The wages were shockingly low, and the rules that the millionaire manufacturers posted on the walls of their factories were simply unbearable.

The delegates of the garment workers to the UHT complained bitterly about the conditions. When they saw the wonderful strikes of 1909 and 1910 by the ladies' waist, cloak, and fur workers, they asked that something be done for them, too. That was in January of 1911. But they were dissatisfied with the United Garment Workers (UGW), which, they believed, was not serious about organizing the garment industry. But the workers in New York would not sit back.

They had called a strike back in 1907 with the help of the UHT a local New York union , the Brotherhood of Tailors,gathered workers from many shops to take part in the strike. Among them were some shops that had already signed agreements with the UGW. And because the garment workers had convinced those few union label shops with agreements to go on strike, the UGW expelled thousands of garment workers. The strike was at first won in many shops, but then they lost everything because of the interference of the UGW. The United Hebrew Trades stood with the workers against both the manufacturers and the conservative UGW until the end.

Then the UGW started an opposition union to replace the Brotherhood of Tailors (an effective union whose leaders were G. Vishniac and Cohen) whom they had expelled. The Independent Brotherhood of Tailors was, for a while, involved with one Harry White, a cutter who had been Secretary of the UGW for a time. But the UHT did not trust him, so it expelled the Brotherhood. That union grew weak as a result.

In 1908 the Brotherhood made peace with the UGW, which had organized a local of workers who made suits with the union label. In October of 1910 a strike broke out among suit makers of the Brotherhood in New York. Their main demand was a

fifty-three-hour work week. It did not take long, and settlements were signed with 300 shops. But the memory of that victory faded fast, because the tailors were not well organized.

Twenty thousand garment workers struck in Chicago at the end of 1910 and the start of 1911. The UGW had little to do with that strike. The Central Federation of Labor, the Women's Trade Union League,[5] and the whole labor movement in Chicago supported it, but the UGW did not. The strike ended in January of 1911, but its sole victory was an agreement with the firm of Hart, Schaffner, and Marx. The workers had ten days to report back to work, and most of them got their jobs back. The union started organizing right away, and fourteen new members joined at the first meeting. Gradually the workers at the firm joined the union on a large scale.

There were three groups of workers at the firm: staunch union, mixed, and nonunion, but between 1911 and 1913 the union slowly found its way. The three groups gradually melded into a single union. In a 1914 study of the Hart, Schaffner, and Marx made for the United States Bureau of Labor Statistics by B. Emmett, 77 percent of all its workers were unionized; 94 percent of the cutters; 96 percent of the vest makers; 91 percent of the coat makers. The two largest locals, Number 39 and 114, totaled 2,500 members.

In May of 1911, the garment workers of New York called a conference in Philadelphia, attended by representatives from all over, where it was decided to form a Council for the U. S. and Canada. They resolved not to rest until the whole industry was organized all over the country, and to call on the international, as well as the national the United Garment Workers union, to provide enough organizers to unite all the garment workers and prepare them for this great struggle.

That conference, which formed the Council, was the first real push to achieve the goal that garment workers had been struggling towards for fifty years: a powerful, lasting union of tens of thousands of workers. The committee chosen by the conference held a meeting, at which they decided to ask the general officers of the United Garment Workers to appoint Max Pine as chief organizer of the New York garment workers. Barney Larger, Secretary of the UGW, agreed to appoint a chief organizer. But when the committee of the Brotherhood of Tailors (of which I was a member as a representative of the United Hebrew Trades), asked that it be Max Pine, at first he would not hear of it, because Pine was too "revolutionary." We later agreed to name two organizers, Pine and B. Schweitzer. They were to combine all their powers to lead the campaign. It took more than a year for them—and the other organizers, paid and unpaid—to bring into the union the workers of all the shops, big and small.

Ike Goldstein, a garment worker and a member of the Brotherhood, was prominent in that campaign. He was a popular, down-to-earth speaker, and his speeches showed his seriousness and devotion to labor. He won over large numbers to

[5] The Women's Trade Union League was a national organization founded in 1903 to support the American Federation of Labor, women's suffrage, and the activism of women in the labor movement.

the union. He was an anarchist, and after the strike he was chosen to be an organizer. He died of cancer in 1922.

By November of 1912 a large proportion of the workers across the New York garment industry were unionized. Meetings were held day and night. The workers were eager to go on strike. When everything was ready, the union held a strike vote, and most were in favor. That
evening a huge number of workers had assembled at Rutgers Square in front of the *Forverts* building to hear the results of the vote. When the union officials announced that the vote was overwhelmingly in favor, the crowd of a thousand people thronging the Square and Hester Park chanted, "Strike! Strike," and it reverberated throughout the East Side. It was an awe-inspiring scene.

A general strike, or "the Great Strike" as we called it, was announced a week later, on December 30, 1912. It was a cloudy day. Hundreds of committees spread out in the big city and distributed the red proclamations. Over 100,000 garment workers in Greater New York greeted the news warmly. All the Jewish, Italian, Polish, and other workers—men and women—left their shops as one and marched down to the assembly halls that the union had rented. Of course, there were so many shops that not all could be reached in one day. But the overwhelming majority of workers walked out in the first two days. By the end of the week, all the shops of New York were empt.

The editorial offices of the *Forverts* set up two long tables where all the chairpersons of the assembly rooms, and all the officials from twenty-five union locals that were on strike could sit with the press committee of the strike, with the Secretary of the United Hebrew Trades, to write the news of the strike: all the events of the previous 24 hours concerning the picket lines, the arrests, and the settlements—everything about the strike. The *Forverts* writers did the editing, and the newspaper became the mouthpiece for 130,000 struggling, striking garment workers, men and women of every nationality. In addition there was a press committee that distributed the news to all the papers in the country. The strike was run by a picket committee, an information committee, a relief committee, and a speakers' committee.

On the second day, Harris Lavner, Secretary of the District Council of all the garment unions—himself a worker in children's jackets—came to the office of the United Hebrew Trades. He was a very able leader, although the workers were not warm to him, because he was from the UGW—the International—which they didn't like, partly because it was conservative, and partly because they thought that since many of its officials were cutters it didn't share the interests of the tailors. Tom Rickert, President of the UGW, was a cutter from Chicago. Barney Larger, its General Secretary, an older, experienced man, was a shirt cutter.

Lavner asked the UHT to lead those four committees. As Secretary, I accepted, and I asked the strike leader, Max Pine. This was his response: "You, Brother, saw the UHT lead the strike of the Ladies Waist Makers in 1909, the first great Jewish strike. You saw the huge strike of the Cloak Makers in 1910, and the crucial participation of the UHT. And your delegates led the strike of the Furriers in 1912. Now the UHT has to form a super-union with 250,000 menswear tailors ."

The UHT Executive Committee met and agreed to lead those committees. All the striking unions—along with officials from the UGWwere represented in the general

strike committee, the settlement committee, and the benefits committee. I have to say that several hundred people were active in leading that huge strike of 1913, and it is impossible to mention all of them.

The general public of Greater New York was entirely sympathetic to the workers. New York had seen all kinds of strikes, but they had never seen one this size, with the participation of every part of the garment industry. Every nationality took part. They were mostly Jews, then Italians, Lithuanians, Russians, Poles, Germans, Czechs, Hungarians, Greeks, Turks, Frenchmen, Englishmen, and Americans. Awesome things happened when shops went out on strike. In Brooklyn, for example, in one of the largest, best-known "inside shops," there worked 400 Italians, along with some others. They marched out to great applause, and when they got to the meeting hall, one of the strikers jumped on the platform and proclaimed in Italian that he was grateful for the strike because it was long overdue. He asked how they could show their appreciation, and another called out in Italian that there was another shop in Brooklyn, also well-known, and even bigger, that was still open and should join the strike. People yelled "All right" in every language, and marched out to take part. When they got to the shop it was already surrounded by police and detectives. A couple of workers came out to let them know that in the afternoon all the workers would join the strike after they got paid.

The owners and the managers of that big factory found out that their workers, whom they thought they could count on, were going to leave. They quickly called a meeting, and one of the foremen got up on a table and made a sweet speech about how well they had treated the workers. "What do you want now?" he asked. "Shorter hours? We'll give them to you. Better wages? You'll have that, too!" It got very quiet in the shop, everyone holding their breath. Suddenly an Italian voice called out, "Me vant uniona!" The boss answered, "Why do you need a union? We'll give you everything you ask for. Just stay on the job!" The same Italian answered: "If you give us everything, see the walking delegate. It vill be allrighta." Before the boss went to the union all the workers walked out together. And that was how all the shops came out. The strikers demonstrated every day.

The words of the labor poet came true in that glorious struggle: "Man of labor, awakened, recognize your power! Your strong arm can stop all the wheels from turning, if it wants to."[6] The strikers were very needy, and in the assembly halls by the second week we came to know the true extent of their terribly situation. We saw the great poverty of the workers, workers who put clothes on almost half of America. Many of them had run out of food. Plus some of them got eviction notices from their landlords because they could not pay the rent.

The United Hebrew Trades and the East Side districts of the Socialist Party organized committees that included other labor organizations and settlement workers. We opened free kitchens where the strikers could get their meals. The UHT, the SP, the

---

[6] Weinstein is citing either the 1891 Yiddish poem and song, *Un du akerst, un du zeyst* [And you Plow, and you Sow], by Chaim Zhitlowsky, or the 1863 German *Bundeslied für den Allgemeinen deutschen Arbeiterverein* [Hymn for the General German Workers' Union] by Georg Herwegh, which was the source for Zhitlowsky.

Arbeter-ring, and the *Forverts* published appeals for everyone to support the garment workers in their strike. The kitchens were run by the East Side districts of the SP, which collected donations from workers and social organizations. Louis Schafer was one of the prominent leaders in that effort.

The *Forverts* was a tremendous help to the strikers. Not only did it function as their official organ, but it also donated thousands of dollars to the strike fund from its own account. Adolph Held (who is now the president and manager of the Amalgamated Bank in New York) was then the manager of the *Forverts*, and his activities and advice were of great help to the strike committee. Held had been a schoolboy in knee-pants when he was first drawn to the Jewish Socialists on the East Side. At the age of fourteen or fifteen, he joined the Socialist Literary Society, and he was appointed manager of the *Forverts* at age twenty. That was in 1906 when Marcus Jaffe had to resign because of ill health. Held played a prominent part in the Socialist movement, and the leaders of the trade unions often sought his advice when times were tough.

Among the hundreds of activists who led the strike, I would like to mention just a few: Alex Cohen (a presser and a fine speaker), David Wolf, Abe Hershkowitz and John Goodman (both members of the SP), and L. Baron, an anarchist (Baron is now dead.), Jacob Pankin, William Carlin, and Fiorello LaGuardia, the lawyer for the Italian branch of the garment workers. LaGuardia is now a member of the U.S. Congress.

The Cloak Makers' Union, which numbered 50,000 members, donated tens of thousands of dollars to the strike. Among the other unions that gave support to the strike were the Ladies' Waist Makers and the Furriers. Fund-raising for the strike was done everywhere, at parties, dances, and shows. The United Garment Workers sent an appeal to all the unions of the AFL, and also sent in contributions of their own.

The UHT opened two large groceries where they distributed food to the strikers: flour, bread, sugar, beans, and other foods. The Jewish Bakers' Union sent dozens of wagons every day, with thousands of loaves of bread, to the free groceries and kitchens. The UHT also opened an office in Clinton Hall, where they gave out clothes to the strikers, for men, women, and children.

The funds that the UHT collected were not handed out. They were given to the *Forverts* for safekeeping, which transferred it to the United Garment Workers, which allotted the strike benefits. I'll never forget the huge bazaar that the UHT held in the *Forverts* building, to which people donated all kinds of belongings. That bazaar had a department store where the general public could buy anything they might possibly want. The proceeds went to the strike fund. I ran into Daniel DeLeon[7] again at that bazaar, with his Socialist Labor Party comrades, B. Reinstein, Dr. Julius Hammer and his wife, J. Schlossberg, and others. In DeLeon's view, the leaders of the strike were not "fakers," but real "class-conscious" activists in the struggling labor movement.

The struggle of the garment workers was bitter. The smaller bosses sided with the union, but that had no impact, because the rich manufacturers belonged to three

---

[7] DeLeon had been a leader of the SLP who had run for Governor of New York State. He led a faction within the SLP that was bitterly denounced as autocratic. Then he denounced trade unionism and formed the Socialist Trade and Labor Alliance.

associations, were stubborn and refused to settle. Things were made worse by mistreatment from the police and the brutality of hired thugs who beat up the striking workers.

Ten weeks into the strike, Tom Rickert, president of the United Garment Workers, settled the strike after consulting only with the officials and the Executive Board of the UGW, having concluded that a total victory for labor was not assured. The leaders of the UGW did not respect the tradition in the Jewish trade union movement of signing a settlement only after the strikers had been informed and asked to vote on the settlement. But Rickert did not ask. As President of the UGW, he simply signed with the Manufacturers' Association for a fifty-four-hour week and a raise of one dollar a week for all the workers. (The strikers had demanded forty-eight hours and raises of five to ten dollars, among other conditions.)

The behavior of the UGW caused a fierce uproar among the strikers. They refused to obey the order of the president of the union and carried on the strike with even more energy. By then the union had already settled with hundreds of manufacturers and contractors for a fifty-hour week. The strikers continued for another three weeks, and settled with the big Manufacturers' Association for fifty-three hours the first year and fifty-two the second. Our chief negotiator was Meyer London, the legal advisor to the Cloak Makers' Union who had been chosen by the Jewish labor movement to negotiate on behalf of the garment workers. The smaller manufacturers—who employed about half of all the strikers in "inside shops"—and the contractors settled for a fifty-hour week and a larger wage increase.

The general strike officially ended on March 8, 1913. It had taken three months till it was won. That gigantic industrial strike of the garment workers had roared from January through March. Then there arose new trades waiting to be organized, new Jewish unions, new struggles, new strikes. There was a tide of new trades demanding to be organized. The Jewish labor movement reached its highest peak of success. Union membership surged, as did the number of local unions. The movement brought great benefits to the working masses, and it was respected by all. Our influence grew. Many workers who had ignored the unions before flocked to us after that great struggle, swelling our ranks. That strike was a shining example of what workers could achieve if they were united and fought bravely.

The garment strike cost the rich manufacturers $33,000,000. The owners lost the profits of the busy season, and then some. But the workers won so much that it was difficult to calculate. The following is a superficial account of their gains: Coats, pants, and vest makers had worked fifty-eight or more hours for contractors. Those working in "inside shops" had worked at least fifty-four. Children's jacket makers—basted and unbasted—as well as "label workers" had worked fifty-three. The majority of garment workers had a 50-hour week by the end of the strike. On average they were working seven hours less per week than before the strike. With 130,000 workers, that comes to 910,000 hours less. The bosses, who had spent so many millions trying to break the strike, had to call up the union locals to ask them to send workers, union men at that. What choice did they have?

The manufacturers, big and small, had wasted huge sums just so as not to have to recognize the union. But after the strike, any hint of trouble terrified them that a new

strike was brewing, and they would call the union right away: "Please send a representative! Send the whole union, just calm things down." I was present at a well-attended business meeting of a local. The chairman called on each member and asked, "How much of a raise did you get?" Some had gotten $4, others $6 or $8. Still others had earned $18 a week before the strike who were now making $28. The chairman explained, "It wasn't just a matter of wages, it was also a matter of hours." Another victory was the end of the sub- and inside-contractors, who had long been a plague. They used to send the work out from the factories and subdivide it among the workers, who would then hire “assistants,” mostly apprentices, drive them mercilessly, and pay next to nothing to miserable workers who felt compelled to do those jobs.

Those were the gains of that strike which was not a complete victory. It was only the beginning of relief for the workers. Real improvement was to come later.

די ייִדישע יוניאָנס אין אַמעריקע

די גרינדונג פֿון די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן פֿון ניו־יאָרק

די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן איז געגרינדעט געוואָרן דעם 9טן אָקטאָבער, 1888, מיט איבער פֿערציק יאָר צוריק.

דער פּלאַן צו גרינדן אַ צענטראַלע קערפּערשאַפֿט פֿון ייִדישע אַרבעטער, איז געקומען פֿון דעם דאַמאָלסטיקן ייִדישן ברענטש פֿון דער סאָציאַליסטישער אַרבעטער־פּאַרטיי (סל"פּ). אַ מיטגליד פֿון דיזער אָרגאַניזאַציע יעקבֿ מאַגידאָוו, וועלכער איז דעמאָלט געווען אַ העמדל־נייער ביים פֿאַך, האָט זומערצייַט פֿון יאָר 1888 אַרייַנגעבראַכט אַ פֿאָרשלאָג צו גרינדן אַ צענטראַלע קערפּערשאַפֿט פֿון ייִדישע יוניאָנס מיטן צוועק אויפֿצובויען אַ שטאַרקע טרייד־יוניאָן־באַוועגונג צווישן די ייִדישע אַרבעטער אין אַמעריקע, און גלייַכצייַטיק אויך האָבן אַ מעגלעכקייט צו פֿאַרשפּרייטן סאָציאַליזם צווישן די ייִדישע אַרבעטער.

אין סעפּטעמבער פֿון 1888סטן יאָר איז דער ברענטש 8 פֿון דער סאָציאַליסטישער אַרבעטער־פּאַרטיי (דער ייִדישער) צוגעטראָטן צו דער אַרבעט אויסצופֿירן דעם פּלאַן. דורכן זומער פֿון זעלבן יאָר זייַנען כּמעט אַלע ייִדישע יוניאָנס, וואָס האָבן ביז דאַן עקזיסטירט, אונטערגעגאַנגען. די אורזאַך פֿון דעם איז געווען, וואָס די יוניאָנס זייַנען אַרויס סטרייַקן. די צייַט איז געווען זייער ניט קיין גינסטיקע. אויסער דעם זייַנען די דאַמאָלסטיקע יוניאָנס ניט געווען פֿאַרבונדן איינע מיט דער צווייטער. קיין פֿאָנדן האָבן זיי אויך ניט פֿאַרמאָגט. ניט קריגנדיק קיין הילף פֿון קיינעם, זייַנען זיי אַלע אַזוי אונטערגעגאַנגען, אַז קיין האָן האָט אַפֿילו וועגן זיי ניט אַ קריי געטאָן.

דער 8טער ברענטש סל"פּ האָט דערווײלט אַ קאָמיטע, וועלכע איז באַשטאַנען פֿון מאָריס הילקוויט און פֿון דעם שרייַבער פֿון דיזע צייַלן, וואָס זאָל אַרומגיין איבער די האָלס, ווּ עס פֿלעגן זיך פֿאַרזאַמלען ייִדישע אַרבעטער, און אויפֿזוכן דאָרט די אַלע ייִדישע יוניאָנס, וואָס זייַנען נאָך פֿאַרבליבן לעבן.

איך דערמאָן זיך ווי אַזוי איך בין צוזאַמען מיט גענאָסע מאָריס הילקוויט וואָכן לאַנג יעדן אָוונט אַרומגעלאָפֿן איבער די פֿאַרזאַמלונגס־פּלעצער פֿון די ייִדישע אַרבעטער זוכן, אויב עס זייַנען פֿאַראַן יוניאָנס, וועלכע מען זאָל קענען אייַנלאַדן צו אַ קאָנפֿערענץ, מיטן צוועק צו גרינדן אַ צענטראַלע קערפּערשאַפֿט פֿון אַלע ייִדישע יוניאָנס.

אין 1/2 68 אָרטשאַרד סטריט פֿלעגן זיך פֿאַרזאַמלען די ייִדישע בעקער־אַרבעטער. קומענדיק דאָרטן פֿרייַטיק צו נאַכט, האָבן מיר זיך נאָכגעפֿרעגט פֿאַרן מיטינג פֿון דער ייִדישער בעקער־יוניאָן, האָט מען אונדז אַרייַנגעפֿירט אין האָל און מען האָט אונדז געצייַגט דעם „טשאַרטער“ פֿון דער יוניאָן: „אָט האָט איר די בעקער־יוניאָן“.
– ווּ זייַנען די מעמבערס? – האָבן מיר געפֿרעגט.
– זיי זייַנען אין די גריבער, אין די בעקער־קעלערס, – איז געווען דער ענטפֿער.

זוכנדיק אַ שנייַדער־יוניאָן האָבן מיר געטראָפֿן א. באַרסקין, אַ שנייַדער, וואָס האָט זיך אַרומגעטראָגן מיט אַ פּלאַן צו אָרגאַניזירן די צוואַנציק טויזנט שנייַדער פֿון אַמעריקע. דער טשאַרטער פֿון אַן „אינדעפּענדענט קלאָוק־מאַכערס־יוניאָן“ איז דאַן געהאַנגען אין האָל פֿון 56 אָרטשאַרד סטריט. די קאַפּן־מאַכער מיט אַ פּאָר מעמבערס אין זייער יוניאָן, פֿלעגן זיך פֿאַרזאַמלען אין מיליטערי האָל, 193 בויערי. דאָרטן איז געהאַנגען זייער

„טשאַרטער“, און עס איז אויך געווען ניט מער ווי אַ „טשאַרטער“־יוניאָן. עס הייסט, קיין יוניאָן איז ניט געווען; עס איז נאָר געווען אַ פּאַפּיר, אַז עס איז דאָ אַ „יוניאָן“.
עס איז אויך געווען אַ העמדל (שוירט)־מאַכערס־יוניאָן, און איז צעפֿאַלן. איר „טשאַרטער“ איז געווען פֿאַרמשכּונט ביַי אַ שוירט־קאָנטראַקטאָר, ווען עס האָט געקומט אַ פּאָר דאָלער פֿון דער געפֿאַלענער שוירטמאַכער־יוניאָן. ווען איך זאָג דאָ „טשאַרטער“ מיין איך „טשאַרטערס“ פֿון סטייט. אין יענער ציַיט האָבן אַלע יוניאָנס געהאַט סטייט־טשאַרטערס. זיי האָבן מורא געהאַט זיך צו פֿאַרזאַמלען אָן דעם. אָבער די יוניאָנס האָבן שוין סיַי ווי ניט עקזיסטירט. און דאָס איז געווען דער צושטאַנד אין וועלכן עס האָט זיך געפֿונען די „ייִדישע טריידיוניאָן־באַוועגונג“ אין אָקטאָבער, 1888, ווען עס איז געגרינדעט געוואָרן די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן.

דעם 9טן אָקטאָבער, 1888, דאָס איז געווען אַ מאָנטיק אָוונט, איז פֿאָרגעקומען אַ קאָנפֿערענץ אין סאָציאַליסטישן דיַיטשן לייבאָר־ליַיסעום, 25 איסט 4טע סטריט. די פֿאַרזאַמלונג איז געווען אין אַ קליינער רומקע אויפֿן גערעט (בוידעם). עס איז געווען אַ היסטאָרישער בוידעם. מיר פֿלעגן דאָרטן האָבן היציקע דעבאַטן ביַי די מיטינגען פֿון ברענטש 8, סל"פּ. ס׳פֿלעגט טרעפֿן אַז די דיַיטשע גענאָסן פֿלעגן דערהערן די קולות אונדזערע, זיצנדיק אין קעלער, ווּ מען האָט געטרונקען ביר, און זיי פֿלעגן צו אונדז אַרויפֿלויפֿן זען וואָס עס האָט מיט אונדז פּאַסירט. מיר פֿלעגן דאָרטן האָבן אונדזערע מיטינגען אימער. די דיַיטשע גענאָסן האָבן ביַי אונדז פֿאַרן האָל קיין געלט ניט גענומען, וואַרעם די ייִדישע סאָציאַליסטן האָבן דאַן קיין פּעני ניט געהאַט. די קאָנפֿערענץ וואָס איז דאַן אָפּגעהאַלטן געוואָרן איז געווען גערופֿן פֿון ברענטש 8, סל"פּ אין שותּפֿות מיט ברענטש 17 (רוסישער) סל"פּ. ס׳האָט זיך געהאַנדלט צו גרינדן אַ צענטראַלע קערפּערשאַפֿט פֿון „ייִדישע יוניאָנס“.

צוויי יוניאָנס זיַינען ניט געווען אונטערגעגאַנגען – די יוניאָן פֿון ייִדישע שריפֿטזעצער און די יוניאָן פֿון טעאַטער־כאָריסטן.

צו דער קאָנפֿערענץ איז אויך געקומען אַ קאָמיטע פֿון די פֿאַראייניקטע דיַיטשע געווערקשאַפֿטן, אַ צענטראַלע קערפּערשאַפֿט פֿון דיַיטשע פּראָגרעסיווע יוניאָנס, וועלכע האָט עקזיסטירט שוין פֿון אַ לאַנגער ציַיט, מיטן צוועק צו שטיצן די אַרבעטער־פּרעסע, די דיַיטשע סאָציאַליסטישע „פֿאָלקסציַיטונג“. די דיַיטשע געווערקשאַפֿטן האָט דאַן געשפּילט אַ גרויסע ראָלע אין דער אַרבעטער־באַוועגונג. די דאָזיקע קערפּערשאַפֿט האָט שטענדיק דיסקוטירט די פֿאַרשידנסטע טריידיוניאָן־פֿראַגן. די דעמאָלטיקע סענטראַל לייבאָר יוניאָן פֿון ניו־יאָרק איז געווען זייער קאָנסערוואַטיוו און האָט געהאַט אַ סך דעמאָקראַטישע און רעפּובליקאַנישע פּאָליטישנס אַלס דעלעגאַטן. די דיַיטשע יוניאָנס זיַינען געווען שטאַרק און גרויס אין צאָל פֿון מעמבערס, אַלע אָן אויסנאַם זיַינען זיי געווען סאָציאַליסטישע.

אַלס דעלעגאַטן צו אונדזער קאָנפֿערענץ זיַינען געשיקט געוואָרן די טעטיקסטע מיטגלידער פֿון די דערמאָנטע אָרגאַניזאַציעס. פֿון די שריפֿטזעצער איז געקומען דער גרינדער פֿון דער יוניאָן, י. ווערבער; פֿון די ייִדישע כאָריסטן זיַינען געקומען ל. לענצער און י. קרינסקי; פֿון ייִדישן (8טן) ברענטש סל"פּ זיַינען געקומען י. מאַגידאָוו און דער שריַיבער פֿון דיזע שורות. דער רוסישער (17טער) ברענטש סל"פּ האָט געשיקט אַלס זיַינע דעלעגאַטן מאָריס הילקוויטן און ל. באַנדעסן. די פֿאַרטרעטער פֿון די דיַיטשע געווערקשאַפֿטן זיַינען געווען צוויי, דאַן גוט באַקאַנטע דיַיטשע סאָציאַליסטן: אַ. הובער און מ. גרעיקע. עס איז אויך געווען אָנוועזנד ביַי יענער קאָנפֿערענץ וו. ראָזענבערג, דער דעמאָלטיקער רעדאַקטאָר פֿון „סאָציאַליסט“, דער אָפֿיציעלער דיַיטשער אָרגאַן פֿון דער סל"פּ צום שלוס פֿון דער קאָנפֿערענץ איז דערשינען אַ דעלעגאַט פֿון נאָך אַ ייִדישער יוניאָן, וועלכע אָט זיך אין דער זעלבער וואָך געהאַט אָרגאַניזירט. דאָס איז געווען די ייִדישע אַקטיאָרן־יוניאָן. זייער דעלעגאַט איז געווען דער שוישפּילער מ. סימאָנאָוו.
רעדעס זענען אויף יענעם מיטינג געהאַלטן געוואָרן ווייניק. אַלע אָנוועזנדיקע זיַינען געווען איַינשטימיק, אַז דער פּלאַן צו גרינדן אַ צענטראַלע קערפּערשאַפֿט פֿון ייִדישע יוניאָנס איז אַן אויסגעצייכנטער. נאָך אַ קורצער דיסקוסיע

איז באַשלאָסן געוואָרן, אַז די פּלאַטפֿאָרמע זאָל זײַן אַ סאָציאַליסטישע. די פּאָרלויפֿיקע פּראָגראַם פֿון טעטיקייט זאָל זײַן: 1) קעגנזײַטיקע שטיצע פֿון איין יוניאָן צו דער צווייטער; 2) גרינדן נײַע יוניאָנס אין די טריידס וועלכע זײַנען נישט אָרגאַניזירט; 3) שטיצן די סאָציאַליסטישע אַגיטאַציע צווישן די ייִדישע אַרבעטער.

מיך האָט מען פֿאָרגעשלאָגן צו זײַן דער פּראָטאָקאָל־סעקרעטער. איך האָב זיך געפֿילט גליקלעך מיט דעם, וואָס מ׳האָט מיר אָנפֿאַרטרויט אַזאַ הייליקע אַרבעט. איך האָב עס אָנגענומען מיט גרויס דאַנקבאַרקייט. אַלס קאָרעספּאָנדענץ־סעקרעטער איז דערוויילט געוואָרן מאָריס הילקוויט, וועלכער איז דעמאָלט געווען אַ העמדל־אָפּערייטאָר (אַ שוירטמאַכער). די דעלעגאַטן פֿון די דײַטשע געווערקשאַפֿטן האָבן אונדז געגעבן 10 דאָלאַר צושטײַער פֿאַר אונדזער טעטיקייט. די בײַשטײַערונג האָט אַרויסגערופֿן דעם האַרציקסטן ענטוזיאַזם פֿון די אָנוועזנדיקע.

אויפֿן ראַט פֿון וו. ראָזענבערג, רעדאַקטאָר פֿון דײַטשן „סאָציאַליסט“, איז באַשטימט געוואָרן די נײַע קערפּערשאַפֿט אַ נאָמען צו געבן „פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן“. עס הייסט, אַ שוועסטער־אָרגאַניזאַציע צו די „פֿאַראייניקטע דײַטשע געווערקשאַפֿטן“. מען האָט אויך באַשלאָסן צו האָבן מיטינגען יעדן מאָנטיק אָוונט. די בײַטראָגן פֿון יעדער יוניאָן איז באַשלאָסן געוואָרן זאָל זײַן 50 סענט אַ מאָנאַט. אַן אָרגאַניזאַציאָנס־קאָמיטע איז דערוויילט געוואָרן צו גרינדן נײַע יוניאָנס, ווי אויך העלפֿן די שוין עקזיסטירנדיקע יוניאָנס.

דיזע ערשטע אָרגאַניזאַציאָנס־קאָמיטע האָט געהאַט אַ זייער שווערע אויפֿגאַבע. זי האָט געמוזט פֿריִער צעאַקערן דעם פֿעלד, אָפּראַמען פֿון וועג די שטיינער און דערנער.

די ערשטע צוויי יוניאָנס, וועלכע די אָרגאַניזאַציאָנס־קאָמיטע האָט געגרינדעט, זײַנען געווען – די שוירטמאַכערס־יוניאָן און די „פֿאַראייניקטע שנײַדער־יוניאָן“.

די מיטגלידער פֿון דער שוירטמאַכער־יוניאָן זײַנען געווען די סמעטענע פֿון די ייִדישע סאָציאַליסטן און אַנאַרכיסטן פֿון יענער צײַט: מאָריס הילקוויט, מ. זאַמעטקין, ל. מילער, ר. לואיס, י. מאַגידאָוו, ליוביטש א"אַ. די שנײַדער־יוניאָן האָט געהאַט בלויז איינעם, וועלכער איז געווען באַקאַנט אין דער אַלגעמיינער סאָציאַליסטישער און אַנאַרכיסטישער באַוועגונג פֿון יענער צײַט. דאָס איז געווען דער פֿריִער דערמאָנטער באַרסקי.

אַ ביסל שפּעטער זײַנען אויך אָרגאַניזירט געוואָרן יוניאָנס פֿון פּענטסמייקערס און פֿון ני־פּענטס־מייקערס.
די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן איז גלײַך געוואָרן פֿאַר די ייִדישע יוניאָנס אַלעס: זי האָט אָרגאַניזירט די יוניאָן, געלערנט די אַרבעטער ווי צו פֿירן אַ מיטינג. געפֿירט זייערע סטרײַקס, געמאַכט סעטלמענטס מיט בעלי־הבתּים, געלערנט די יוניאָנס פֿירן ביכער, געטאָן יעדע קלייניקייט פֿאַר יעדער יוניאָן.

די נאָדל־טריידס בײַ וועלכע ייִדישע אַרבעטער זײַנען געווען באַשעפֿטיקט, זײַנען געלעגן אונטער דער „סוועטינג סיסטעם“. די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן האָט זיך גלײַך נאָך איר גרינדונג גענומען צו אָרגאַניזירן די אַרבעטער פֿון די „סוועטשעפּער“.
דעם 1טן יאַנואַר, 1889, האָט די געווערקשאַפֿטן אָרגאַניזירט אַ קלאָוקמאַכער־יוניאָן, זי האָט אָבער עקזיסטירט בלויז אייניקע מאָנאַטן. פֿון איר איז פֿאַרבליבן בלויז איין אָרגאַניזירטער שאַפּ – די אַרבעטער פֿון „פֿרידלענדער קלאָוק־פֿירמע“.

אַ ני־פּענטס־מאַכער־יוניאָן, ווי שוין געזאָגט פֿריִער, איז אָרגאַניזירט געוואָרן נאָך אין יאָר 1888. די אָרגאַניזאַטאָרן זײַנען געווען סאָציאַל־דעמאָקראַטן און אַנאַרכיסטן. דיזע יוניאָן האָט זיך אָנגעשלאָסן אָן די געווערקשאַפֿטן דעם 9טן פֿעברואַר, 1889.

דעם 19טן פֿעברואַר, 1889, האָט די געווערקשאַפֿטן אָרגאַניזירט אַ יוניאָן פֿון זײַד־וועבער־אַרבעטער. אין אויגוסט פֿון זעלבן יאָר איז אָרגאַניזירט געוואָרן לאָקאַל 24 טעקסטיל־אַרבעטער־יוניאָן. אין מאַרטש, 1889, האָבן מיר אָרגאַניזירט אַ ייִדישע מוזיקער־יוניאָן. אין זעלבן יאָר זײַנען אָרגאַניזירט געוואָרן די ייִדישע בעקער־יוניאָן, לאָקאַל 31; אַ ייִדישע בוכבינדער־יוניאָן, וועלכע האָט זיך באַלד אָנגעשלאָסן אָן דעם דעמאָלטיקן אַרבעטער־פֿאַרבאַנד „נײַטס אָוו לייבאָר“, און אַ יוניאָן פֿון סטאָליאַרעס (קאַרפּענטער).

אין זעלבן יאָר, אין מאָנאַט מאַרטש, האָט די געווערקשאַפֿטן אַרײַנגענומען צו זיך די קאַפּן־מאַכער־יוניאָן, וועלכע האָט זיך צו יענער צײַט געהאַלטן אין אויפֿלייזן, און די געווערקשאַפֿטן האָט זי אויפֿגעלעבט. מיט צוויי מאָנאַט שפּעטער איז אויפֿגעבויט געוואָרן אַ יוניאָן פֿון פֿורס (בײַטלער)־אַרבעטער.

די געווערקשאַפֿטן האָט דאַן אויך געפֿירט אַ ריי סטרײַקס אין פֿאַרשידענע ייִדישע טריידס.

נאָך אַ יאָר עקזיסטענץ האָט די געווערקשאַפֿטן אויך געשיקט צוויי דעלעגאַטן צום ערשטן אינטערנאַציאָנאַלן סאָציאַליסטישן און אַרבעטער־קאָנגרעס. דער קאָנגרעס איז פֿאָרגעקומען אין מאָנאַט יולי, 1889, אין פּאַריז. די דעלעגאַטן פֿון די געווערקשאַפֿטן זײַנען געווען ל. מילער און נ. באַרסקי, אַ שריפֿטזעצער. ביידע דעלעגאַטן זײַנען געפֿאָרן אויף זייערע אייגענע הוצאָות.

דער נעקסטער יאָר איז פֿאַר די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן געווען דער פּרוכטבאַרסטער פֿון יענער פּעריאָדע. אין מאָנאַט מאַרטש, 1890, האָט די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן שוין געציילט 32 יוניאָנס.

אין יענעם מאָנאַט איז דערקלערט געוואָרן אַ גרויסער סטרײַק פֿון קלאָוקמאַכער און עס איז אָרגאַניזירט געוואָרן אַ יוניאָן פֿון זיבן טויזנט קלאָוק־אַרבעטער. יאָזעף באַראָנדעס, וועמען די געווערקשאַפֿטן האָט געשיקט צו די קלאָוקמאַכער צו פֿירן דעם סטרײַק, איז דערוויילט געוואָרן אַלס מענעדזשער פֿון יענער קלאָוקמאַכער־יוניאָן.

עס האָבן דעמאָלט אויך געסטרײַקט (אַלץ אין מאָנאַט מאַרטש, 1890) די רעקשנײַדער, די פּענטסמאַכער, די ני־פּענטס־מאַכער, די העמדל־נייערס, די סאָדע־וואַסער־אַרבעטער און סוספּענדערס־אַרבעטער. אַלע סטרײַקס זײַנען געפֿירט געוואָרן פֿון די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן.

אין איין יאָר צײַט, אַלזאָ, איז די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן געוואָרן באַרימט.

אין זעלבן יאָר (1890), איז געגרינדעט געוואָרן די וועכנטלעכע סאָציאַליסטישע „אַרבעטער־צײַטונג“, וועלכע די געווערקשאַפֿטן האָט אָנערקענט אַלס איר אָפֿיציעלן אָרגאַן.
אין יאָר 1891, האָבן די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן און די ייִדישע ברענטש פֿון דער סאָציאַליסטישער אַרבעטער־פּאַרטיי דערוויילט אב. קאַהאַנען אַלס דעלעגאַט צום אינטערנאַציאָנאַלן סאָציאַליסטישן קאָנגרעס, וועלכער האָט זיך דעם יאָר געדאַרפֿט צוזאַמענקומען אין בריסל, בעלגיע. פֿאַר זײַן אָפּפֿאָרן פֿון ניו־יאָרק, האָט קאַהאַן צוגעשיקט אַ בריוו צו דער ביוראָ, וועלכע האָט אָרגאַניזירט דעם קאָנגרעס, אַז אַ פּונקט אויפֿן טאָג־אָרדענונג זאָל זײַן – „ווי די אָרגאַניזירטע אַרבעטער פֿון אַלע לענדער זאָלן זיך פֿאַרהאַלטן צו דער ייִדן־פֿראַגע“. ווען ער איז געקומען צום קאָנגרעס, האָט ער געלאָזט דרוקן אַ פֿלוגשריפֿט, וועלכער האָט אַנטהאַלטן אַלע וויכטיקע פֿאַקטן און ציפֿערן וועגן דער ייִדישער אַרבעטער־באַוועגונג אין אַמעריקע, וועגן די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן, אירע יוניאָנס, און זייערע סטרײַקס. דאָס איז געווען צום ערשטן מאָל וואָס פֿאַר דער אַרבעטערשאַפֿט פֿון דער גאַנצער וועלט איז פֿאָרגעשטעלט געוואָרן אַ ייִדישער ברודער. ווען קאַהאַן האָט געטיילט דעם פֿלוגשריפֿט צווישן די דעלעגאַטן פֿון די פֿאַרשידענע לענדער, זײַנען זיי געוואָרן פֿאַראינטערעסירט. דער

אינטערעס איז געווען צוליב דער נײַעס – ייִדישע אַרבעטער זײַנען דאָ!... עס איז כּמעט אין אַלע לענדער פֿון דער וועלט געווען אַ באַגריף, אַז אַלע ייִדן זײַנען באַנקירן, פֿאַבריקאַנטן, סוחרים. עס זײַנען פֿאָרגעקומען דעבאַטן מיט קאַהאַנען, ער האָט אויך פֿאָרגעשלאָגן אַ רעזאָלוציע בײַם קאָנגרעס צו באַגריסן וואַרעם די אָרגאַניזירטע ייִדישע אַרבעטער פֿון אַמעריקע און פֿאַרדאַמען דעם אַנטיסעמיטיזם אומעטום. די רעזאָלוציע האָט פֿאַרנומען די אויפֿמערקזאַמקייט פֿון קאָנגרעס אַ היפּשע צײַט, און איז נאָך דעם דיסקוטירט געוואָרן אין דער פּרעסע פֿון פֿיל לענדער.

אַ נײַעם קאַפּיטל געשיכטע פֿון ייִדישן פֿאָלק האָט די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן בײַ איר גרינדונג אָנגעהויבן שרײַבן.

דער סטרײַק הגדול פֿון די ניו־יאָרקער שנײַדער־אַרבעטער אין 1913

ווי איך האָב שוין דערציילט אין די פֿריִערדיקע קאַפּיטלען, האָט מען נאָך מיט 50 יאָר צוריק זיך אָנגעשטרענגט צו אָרגאַניזירן די שנײַדער־אַרבעטער. דאָס האָט זיך אין די פֿילע יאָרן קיין מאָל ניט אײַנגעגעבן. דאָ און דאָרט פֿלעגט מען אָרגאַניזירן אַ שנײַדער־יוניאָן. יעדן אָנפֿאַנג פֿון ברענסיזאָן פֿלעגט די שנײַדער־יוניאָן רופֿן אַ „דזשענעראַל סטרײַק“, פֿלעגט סעטלען געוויסע שעפּער, און נאָכן סיזאָן פֿלעגט ווערן אויס יוניאָן. בײַם נײַעם סיזאָן פֿלעגט מען ווידער רופֿן אַ „דזשענעראַל סטרײַק“ מיט די זעלבע רעזולטאַטן. איין גוטע זאַך אָבער האָבן די אַמאָליקע שנײַדער־יוניאָנס יאָ אויפֿגעטאָן: נאָך מיט יאָרן צוריק האָט די שנײַדער־יוניאָן אײַנגעפֿירט וואָכאַרבעט אין געוויסע צווײַגן פֿון פֿאַך, אָנשטאָט ציל־ אָדער שטיק־אַרבעט. דאָס איז אָבער ניט געווען אין אַלע לײַנס אַרבעט. בײַ הויזן, וועסטן, קינדער הייזקעס און אַנדערע לײַנס האָט מען די גאַנצע צײַט געאַרבעט פֿון שטיק. דערפֿאַר אָבער זײַנען די אַרבעטער־שׂכירות אין אַלע אָפּטיילן פֿון שנײַדערפֿאַך געווען קלאָגעדיקע. די באַהאַנדלונג פֿון די שנײַדער אין די שעפּער איז געווען כּמעט אַן אוממענטשלעכע. די שנײַדער־אַרבעטער האָבן שטענדיק געשריִען, אַז זיי קענען קיין לעבן ניט מאַכן.

שלעכט איז געווען די לאַגע פֿון די שנײַדער־אַרבעטער, וואָס האָבן געאַרבעט אין די קליינע שעפּער, אָבער נאָך ערגער איז געווען די לאַגע פֿון די אַרבעטער, וואָס האָבן געשקלאַפֿט אין די גרויסע קליידער־פֿאַבריקן, ווו עס זײַנען געווען באַשעפֿטיקט פֿון פֿינף הונדערט ביז אַ טויזנט אַרבעטער אין איין שאַפּ. די שׂכירות זײַנען געווען שרעקלעך קליין. הײַנט די געזעצן, וואָס די מיליאָנערסקע פֿאַבריקאַנטן פֿלעגן אויף די ווענט פֿון זייערע שעפּער אויסקלעפּן, זײַנען פּשוט געווען ניט אויסצוהאַלטן.

די דעלעגאַטן פֿון די שנײַדער־לאָקאַלס פֿלעגן בײַ די פֿאַרזאַמלונגען פֿון די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן זיך באַראָטן וועגן דער טרויעריקער לאַגע פֿון די שנײַדער־אַרבעטער. ווען זיי האָבן געזען, אַז מען האָט אין 1909 און אין 1910 דורכגעפֿירט אַזעלכע ווונדערבאַרע גענעראַל־סטרײַקס אין דער ליידיס ווייסט, קלאָוק, פֿאָר און אַנדערע אינדוסטריען, האָבן זיי גענומען פֿאָדערן, אַז מען זאָל זען עטוואָס טאָן אויך פֿאַר זיי. דאָס איז געווען נאָך אין יאַנואַר, 1911.

ווי שוין פֿריִער געזאָגט, זײַנען די שנײַדער אויך ניט געווען צופֿרידן מיט זייער אינטערנעשאָנאַל, די „יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס“ (יג"וו), וועלכע האָט, לויט זייער מיינונג, ניט געוואָלט מאַכן קיין ערנסטע אָנשטרענגען צו אָרגאַניזירן די שנײַדער־אינדוסטריע. די ניו־יאָרקער שנײַדער־אַרבעטער האָבן אָבער ניט גערוט. זיי האָבן נאָך אין

יאָר 1907, מיט דער הילף פֿון די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן, אַרויסגערופֿן גרויסע שאַפּ־סטרײַקס. די ניו־יאָרקער לאָקאַל־יוניאָן, די „בראָדערהוד אָוו טײלאָרס‟, האָט דאַן אַרונטערגענומען אין סטרײַק אַ גרויסע צאָל שעפּער. צווישן זיי האָבן זיך געפֿונען אייניקע לייבל־שעפּער, וואָס האָבן געהאַט געסעטלט פֿריִער מיט די „יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס‟ און האָבן געהאַט אַגרימענטס. און דערפֿאַר ווײַל די שנײַדער־אַרבעטער האָבן אַרונטערגענומען אין סטרײַק די פּאָר געסעטלטע יוניאָן־לייבל־שעפּער, האָט מען די אַלע טויזנטער סטרײַקנדיקע שנײַדער אין מיטן קאַמף אַרויסגעוואָרפֿן פֿון די „יונײַטעד גאַרמעט וואָרקערס‟. דאָך איז יענער סטרײַק אין אָנפֿאַנג געוווּנען געוואָרן אין פֿילע שעפּער, אָבער צוליב דער שטערונג פֿון די „יונײַטעד גאַרמעט וואָרקערס‟ האָבן שפּעטער די שנײַדער־אַרבעטער אַלץ צוריק פֿאַרלאָרן. די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן איז אין יענעם קאַמף, סײַ קעגן די קליידער־פֿאַבריקאַנטן און סײַ קעגן די קאָנסערוואַטיווע „יונײַטעד גאַרמעט וואָרקערס‟, געשטאַנען מיט די שנײַדער־אַרבעטער ביזן סוף.

„די יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס‟ האָבן דאַן געגרינדעט אַן אָפּאָזיציע־יוניאָן קעגן דער אויסגעשלאָסענער „בראָדערהוד אָוו טײלאָרס‟, וועמענס פֿירער עס זײַנען געווען ג. ווישניאַק און קאָהן, וועלכע האָבן אָרגאַניזירט אַ צימלעך גוטע שנײַדער־יוניאָן. זיי האָבן געקראָגן די פֿולע שטיצע פֿון די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן. די אינדעפּענדענט בראָדערהוד אָוו טײלאָרס האָט זיך אויך אין אַ צײַט אַרום געהאַט פֿאַרבונדן מיט איינעם אַ געוויסן הערי ווײַט, אַ קאַטער, וועלכער איז אַ געוויסע צײַט געווען דער סעקרעטאַר פֿון די „יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס אָוו אַמעריקאַ‟. די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן האָט אָבער קיין צוטרוי ניט געהאַט צו הערי ווײַט און זי האָט די „בראָדערהוד אָוו טײלאָרס‟ דאַן אויסגעשלאָסן. דאָס האָט געפֿירט דערצו, אַז דיזע יוניאָן זאָל אָפּגעשוואַכט ווערן.

אין אַ קורצער צײַט אַרום, אין יאָר 1908, האָט די אויסגעשלאָסענע „בראָדערהוד אָוו טײלאָרס‟ שלום געמאַכט מיט די „יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס‟, וועלכע האָבן געהאַט אָרגאַניזירט אַ לאָקאַל פֿון רעק־שנײַדער, וואָס האָבן געאַרבעט רעק מיטן יוניאָן־לייבל.

אין אָקטאָבער 1910 האָט אין ניו־יאָרק ווידער אויסגעבראָכן אַ גענעראַל־סטרײַק פֿון די רעקשנײַדער, מיטגלידער פֿון די „בראָדערהוד אָוו טײלאָרס‟ פֿון ניו־יאָרק. די הויפּט־פֿאָדערונג איז געווען 53 שטונדן אַ וואָך אַרבעט. עס האָט ניט גענומען לאַנג און מען האָט ווידער געסעטלט מיט 300 שעפּער. באַלד אָבער איז פֿון דעם זיג קיין זכר ניט געבליבן. די אורזאַך פֿון דעם איז געווען, וואָס די שנײַדער זײַנען ניט געווען גוט אָרגאַניזירט.

ענד 1910 און אין אָנפֿאַנג 1911 האָבן אין שיקאַגע געסטרײַקט צוואַנציק טויזנט שנײַדער־אַרבעטער. אין יענעם סטרײַק האָבן זיך די „יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס‟ גאַנץ ווייניק געמישט. די שיקאַגער סענטראַל פֿעדערייש אָוו לייבאָר, די „ווימענס טרייד יוניאָן ליג‟ און די גאַנצע שיקאַגער אַרבעטער־באַוועגונג האָבן געהאָלפֿן יענעם שנײַדערסטרײַק. בלויז די „יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס‟ האָבן ניט געוואָלט העלפֿן דעם סטרײַק.

דער סטרײַק האָט זיך געענדיקט אין יאַנואַר פֿונעם יאָר 1911, און דאָס איינציקע געווינס איז געווען דער אַגרימענט מיט דער פֿירמע „האַרט שאַפֿנער און מאַרקס‟. די אַרבעטער האָבן געהאַט צען טעג צײַט צו מעלדן זיך פֿאַר אַרבעט. די מערסטע האָבן צוריקגעקריגן זייערע שטעלעס און די יוניאָן האָט זיך גלײַך גענומען אָרגאַניזירן די אַרבעטער אין די שעפּער.

צום ערשטן מיטינג פֿון שיקאַגער שנײַדער־לאָקאַל, גלײַך ווי דער סטרײַק האָט זיך געענדיקט, זײַנען געקומען 14 נײַע מיטגלידער. מיט דער צײַט אָבער האָבן די אַרבעטער פֿון „האַרט, שאַפֿנער און מאַרקס‟ זיך גענומען מאַסנווײַז אָנשליסן אָן דער יוניאָן.

די אַרבעטער פֿון „האַרט, שאַפֿנער און מאַרקס“ זײַנען געווען צעטיילט אויף דרײַ קלאַסן: אַ יוניאָן־גרופּע; אַ געמישטע גרופּע פֿון יוניאָן־ און ניט־יוניאָן־לײַט; און אַ גרופּע פֿון דורכויס ניט־יוניאָן־לייט. ביסלעכווײַז האָט די יוניאָן דורך די יאָרן 1911, 1912 און 1913 דורכגעטראָטן זיך אַ וועג. ביסלעכווײַז האָבן זיך די דרײַ קלאַסן צוזאַמענגעגאָסן ביז זיי זײַנען ענדלעך געוואָרן אַ יוניאָן־גרופּע. לויט אַ שטודיום וועגן „האַרט, שאַפֿנער און מאַרקס“, וואָס ב. אימעט האָט געמאַכט פֿאַר דער יונײַטעד סטייטס ביוראָ פֿון לייבאָר־סטאַטיסטיק אין יאָר 1914, זײַנען אין יעדער אָפּטייל געווען ניט ווייניקער פֿון 77 פּראָצענט יוניאָן־אַרבעטער; פֿון די קאַטערס זײַנען געווען יוניאָניזירט 94 פּראָצענט, פֿון די וועסט־מייקערס – 96 פּראָצענט און פֿון די קאָוט־מייקערס – 91 פּראָצענט. די צאָל מיטגלידער פֿון די צוויי גרעסטע לאָקאַלן, 39 און 144, איז געווען 2,500 אין יאָר 1914.

אין מאָנאַט מײַ, פֿון יאָר 1911, האָבן די ניו־יאָרקער שנײַדער אײַנבאַרופֿן אַ קאָנפֿערענץ אין פֿילאַדעלפֿיע, ווו עס זײַנען געווען פֿאַרטראָטן אַ גרויסע צאָל לאָקאַלס פֿון לאַנד. דאָרט איז באַשלאָסן געוואָרן צו גרינדן אַ שנײַדער־קאַונסיל איבערן גאַנצן לאַנד און אין קאַנאַדע. נאָך פֿילע היציקע דעבאַטעס איז אויף יענער קאָנווענשן באַשלאָסן געוואָרן, אַז די שנײַדער־יוניאָנס זאָלן ניט רוען ביז זיי וועלן ניט אָרגאַניזירן די אַרבעטער פֿון דער גאַנצער אינדוסטריע אין אַלע צענטערס פֿון לאַנד. עס איז אויך אָנגענומען געוואָרן אַ רעזאָלוציע אויפֿצופֿאָדערן זייער אינטערנאַציאָנאַל־יוניאָן, די „יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס אָוו אַמעריקאַ“, אַז זי זאָל גלײַך אָנשטעלן גענוג פֿעיִקע אָרגאַניזאַטאָרס צו פֿאַראייניקן אַלע שנײַדער־אַרבעטער און זיי פֿאַרגרייטן פֿאַר דעם קומענדיקן גרויסן קאַמף.

די פֿילאַדעלפֿיער קאָנפֿערענץ, וועלכע האָט געגרינדעט דעם שנײַדער־„קאַונסיל“, האָט געגעבן דעם ערשטן ריכטיקן שטויס צו פֿאַרווירקלעכן דעם ציל, צו וועלכן די שנײַדער־אַרבעטער האָבן אין פֿאַרלויף פֿון פֿופֿציק יאָר צײַט געשטרעבט, נעמלעך – צו אָרגאַניזירן די צענדליקער טויזנטער שנײַדער־אַרבעטער אין אַ שטאַרקער, דויערהאַפֿטער יוניאָן.

די קאָמיטע, וואָס איז דערוויילט געוואָרן אויף יענער קאָנפֿערענץ, האָט גלײַך אָפּגעהאַלטן אַ זיצונג און באַשלאָסן צו פֿאָדערן בײַ די גענעראַל־באַאַמטע פֿון די „יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס“, אַז זיי זאָלן באַשטימען מאַקס פּײַנען אַלס הויפּט־אָרגאַנײַזער פֿון די ניו־יאָרקער שנײַדער. דער דזשענעראַל סעקרעטאַר פֿון דער „יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס“, ב. לאַרדזשער, האָט גלײַך אײַנגעוויליקט צו באַשטימען אַ הויפּט־אָרגאַנײַזער פֿאַר די שנײַדער, אָבער ווען אַ קאָמיטע פֿונעם „בראָדערהוד אָוו טיילאָרס“, אין וועלכער דער שרײַבער פֿון דיזע צײַלן איז אויך אַרײַן אַלס פֿאַרטרעטער פֿון די געווערקשאַפֿטן, האָט אים געזאָגט, אַז די שנײַדער ווילן האָבן מאַקס פּײַנען פֿאַר דער אַרבעט, האָט ער אין אָנפֿאַנג גאָרניט געוואָלט הערן פֿון דעם, ווײַל פּײַן איז געווען צו „רעוואָלוציאָנער“ פֿאַר זיי. נאָך דעם אָבער האָבן מיר זיך געאייניקט אויף דעם, אַז עס זאָלן זײַן צוויי הויפּט־אָרגאַנײַזערס פֿון דעם קאַמפּיין, מאַקס פּײַן און ב. שווייצער. זייביידע האָבן געדאַרפֿט צוציִען אַלע נייטיקע קרעפֿטן אויף אָנצופֿירן דעם גאַנצן קאַמפּיין.

עס האָט גענומען איבער אַ יאָר צײַט ביז עס איז געלונגען די הויפּט־אָרגאַנײַזערס מיט דער הילף פֿון זייערע איבעריקע אָרגאַנײַזערס (פֿרײַוויליקע און באַצאָלטע) אַרײַנצוקריגן אין דער יוניאָן די שנײַדער־אַרבעטער פֿון די גאָר גרויסע און פֿון אַלע קלענערע שעפּער.

אין יענעם אָרגאַניזאַציאָנס־קאַמפּיין האָט זיך שטאַרק אויסגעצייכנט אײַק גאָלדשטיין, אַ שנײַדער־אַרבעטער, וועלכער איז געווען אַ טעטיקער מעמבער פֿון די „ברודערהוד אָוו טיילאָרס“. גאָלדשטיין איז געווען אַ פֿאָלקסרעדנער, אַן איינפֿאַכער שאַפּ־אַרבעטער. מיט זײַנע רעדעס, וועלכע פֿלעגן קלאָר אַרויסצײַגן זײַן ערנסטקייט און איבערגעגעבנקייט צו דער אַרבעטער־זאַך, פֿלעגט ער צוציִען מאַסן שנײַדער צו דער יוניאָן. נאָכן סטרײַק איז ער באַשטימט געוואָרן אַלס אַ יוניאָן־אָרגאַנײַזער. ער איז געווען אַן אַנאַרכיסט. אין 1922 איז ער געשטאָרבן פֿון אַ קענסער.

אין נאָוועמבער 1912 איז שוין אַ גרויסע מאַסע פֿון די ניו־יאָרקער שנײַדער פֿון אַלע פֿאַכן און אָפּטיילן פֿון דער אינדוסטריע געווען אין דער יוניאָן. טאָג און נאַכט האָט מען געהאַלטן שאַפּמיטינגען. די באַגײַסטערונג צווישן די אַרבעטער פֿאַר אַ גענעראַל־סטרײַק איז דאַן געווען זייער גרויס. ווען אַלץ איז שוין געווען גוט צוגעגרייט האָט די יוניאָן געאָרדערט אַן אָפּשטימונג וועגן אַ גענעראַל־סטרײַק, און אַ גרויסע צאָל שנײַדער־אַרבעטער האָבן געשטימט פֿאַר אַ סטרײַק.

יענעם אָוונט האָט אַ גרויסע מאַסע שנײַדער זיך פֿאַרזאַמלט אויף ראָטגערס סקווער אַנטקעגן דער „פֿאָרווערטס"־געבײַדע אין ניו־יאָרק אויסצוהערן דעם באַריכט פֿון די שטימען־ציילער. ווען די באַאַמטע פֿון דער יוניאָן האָבן באַקאַנט געמאַכט פֿאַר דעם טויזנט־קעפּיקן עולם, אַז די גרויסע מערהייט שנײַדער־אַרבעטער זײַנען פֿאַר אַ סטרײַק, האָט די גרויסע מאַסע אַרבעטער, וואָס האָט פֿאַרפֿלייצט דעם סקווער און העסטער־פּאַרק, אויפֿגעכאַפּט מיט באַגײַסטערונג דעם געשריי: „סטרײַק! סטרײַק!" און דער געשריי האָט אָפּגעקלונגען איבער דער גאַנצער איסט־סײַד פֿון ניו־יאָרק. דאָס איז געווען אַ מערקווירדיקע סצענע. אין אַ וואָך אַרום איז דערקלערט געוואָרן דער גענעראַל־סטרײַק, אָדער דער „סטרײַק הגדול", ווי מען האָט אים גערופֿן. דאָס איז פֿאָרגעקומען דעם 30סטן דעצעמבער, 1912.

עס איז געווען אַ כמאַרנער טאָג. די דערוויילטע הונדערטער קאָמיטעס האָבן זיך צעלאָזן איבער דער גרויסער שטאָט ניו־יאָרק און געטיילט די רויטע פּראָקלאַמאַציעס. דער רוף צום סטרײַק האָט געפֿונען אַ וואַרעמען אָפּקלאַנג אין די הערצער פֿון די איבער הונדערט טויזנט שנײַדער־אַרבעטער פֿון גרייטער ניו־יאָרק. אַלע ייִדישע, איטאַליענישע, פּוילישע און אַנדערע שנײַדער־אַרבעטער, פֿרויען און מענער, האָבן ווי איין מענטש פֿאַרלאָזן די שעפּער און האָבן אַוועקגעמאַרשירט אין די פֿאַרזאַמלונגס־פּלעצער, וועלכע די שנײַדער־יוניאָן האָט געדונגען פֿאַר זיי. נאַטירלעך האָט מען אַזאַ גרויסע מאַסע שעפּער ניט געקענט גרייכן אין איין טאָג. אָבער די גרעסטע צאָל שנײַדער־אַרבעטער זײַנען דאַן אַרונטער אין די ערשטע צוויי טעג. אין פֿאַרלויף פֿון דער וואָך זײַנען אַלע שנײַדער־שעפּער פֿון ניו־יאָרק אויסגעליידיקט געוואָרן.

אין רעדאַקציע פֿון „פֿאָרווערטס" האָט מען אַוועקגעשטעלט צוויי לאַנגע טישן, ווו אַלע טשערלײַט פֿון די פֿאַרזאַמלונגס־פּלעצער, אַלע טשערלײַט פֿון די קאָמיטעס, אַלע באַאַמטע פֿון אַ 25 לאָקאַלע יוניאָנס פֿון די סטרײַקנדיקע שנײַדער־אַרבעטער זײַנען געזעסן אויסגעזעצט צוזאַמען מיט דער אָפֿיציעלער פּרעס־קאָמיטע פֿון סטרײַק, מיטן סעקרעטאַר פֿון די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן בראָש און מען האָט געשריבן די נײַעס פֿון סטרײַק. אַלע פּאַסירונגען פֿון לעצטן מעת־לעת וועגן די פּיקעטלײַנס, וועגן די אַרעסטן, סעטלמענטס, – אַלץ וועגן סטרײַק. די מיטאַרבעטער פֿון „פֿאָרווערטס" האָבן אַלץ רעדאַקטירט און דער „פֿאָרווערטס" איז פֿאַרוואַנדלט געוואָרן אין אַ סטרײַקאָרגאַן פֿון הונדערט און דרײַסיק טויזנט קעמפֿנדיקע שנײַדער־אַרבעטער, מענער און פֿרויען פֿון אַלע נאַציאָנאַליטעטן. אויסער דעם איז געווען אַ ספּעציעלע פּרעסקאָמיטע, וועלכע פֿלעגט אַרויסגעבן די נײַעס פֿון סטרײַק צו אַלע צײַטונגען פֿון לאַנד.

די אַדמיניסטראַציע פֿון דעם ריזיקן סטרײַק איז פֿאַרטיילט געוואָרן ווי פֿאָלגט: פּיקעט־קאָמיטע, אינפֿאָרמאַציע־קאָמיטע, שטיצע־זאַמלונג־קאָמיטע און רעדנער־קאָמיטע.

אויפֿן צווייטן טאָג פֿון סטרײַק איז אין אָפֿיס פֿון די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן געקומען דער סעקרעטאַר פֿון דיסטריקט־קאַונסיל פֿון אַלע שנײַדער־יוניאָנס, ה. לאַוונער, אַ שנײַדער־אַרבעטער בײַ קינדער־דזשעקעטס. ער איז געווען זייער אַ פֿעיִקער באַאַמטער, דאָך זײַנען די שנײַדער־אַרבעטער פֿון אים ניט געווען באַגײַסטערט נאָר דערפֿאַר וואָס זיי האָבן אים גערעכנט פֿאַר איינעם פֿון די „יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס", פֿון זייער אינטערנעשאָנאַל־יוניאָן, וועלכע זיי האָבן ניט ליב געהאַט, טיילווײַז דערפֿאַר וואָס זיי זײַנען קאָנסערוואַטיוו און טיילווײַז דערפֿאַר וואָס די שנײַדער האָבן געדענקט, אַז אַזוי ווי די מערסטע באַאַמטע פֿון די „יונײַטעד גאַרמענט

וואָרקערס" זײַנען קאַטערס (צושנײַדערס), קימערן זיי זיך דעריבער ניט פֿאַר די אינטערעסן פֿון די שנײַדער. דער פּרעזידענט פֿון די „יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס", טאָם ריקערט, איז אַליין אַ קאַטער פֿון אַ שיקאַגער לאָקאַל. דער דזשענעראַל־סעקרעטאַר פֿון די „יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס", באַרני לאַרדזשער, אַן עלטערער שוין אָפּגעלעבטער מענטש, איז אויך בײַם טרייד אַ העמדער־צושנײַדער.

לאַוונער, דער סעקרעטאַר פֿון ניו־יאָרקער דיסטריקט־קאַונסיל פֿון אַלע גאַרמענט וואָרקערס לאָקאַלס, האָט איבערגעגעבן צו די געווערקשאַפֿטן, אַז זיי זאָלן אָנפֿירן דיזע 4 קאָמיטעס, און איך אַלס סעקרעטאַר האָב עס בײַ אים איבערגענומען. איך האָב וועגן דעם אָנגעפֿרעגט בײַם הויפּטפֿירער פֿון יענעם סטרײַק, בײַ מאַקס פּײַנען, און ער האָט מיר געזאָגט בזה־הלשון:

דו, ברודערקע, סעקרעטאַר פֿון די פֿאַראייניקטע געווערקשאַפֿטן, דו האָסט געזען ווי אַלע דעלעגאַטן פֿון די געווערקשאַפֿטן האָבן געפֿירט דעם גאַנצן ליידיס־ווייסט־מאַכער־סטרײַק פֿון 1909, וועלכער איז געווען דער ערשטער פֿון די גרויסע ייִדישע סטרײַקס; דו האָסט געזען ווי די קלאָוק־מאַכער האָבן געהאַט זייער סטרײַק אין 1910 און די דעלעגאַטן פֿון די געווערקשאַפֿטן האָבן דאָרטן דעם גרעסטן אָנטייל גענומען. אײַערע דעלעגאַטן פֿון די געווערקשאַפֿטן האָבן געפֿירט דעם גרויסן פֿאָריער־סטרײַק אין 1912 און אַצינד מוזן די געווערקשאַפֿטן שאַפֿן אַ ריזן־יוניאָן און אַ ריזן־פֿאַרבאַנד פֿון די 250 טויזנט מענער־שנײַדער.

די עקזעקוטיוו־קאָמיטע פֿון די געווערקשאַפֿטן האָט געהאַט אַ זיצונג און די אָנפֿירונג פֿון די 4 קאָמיטעס איז איבערגענומען געוואָרן פֿון די געווערקשאַפֿטן.

די סעטלמענטס־קאָמיטע און די סטרײַק־בענעפֿיט־קאָמיטע, צוזאַמען מיט דער גענעראַל־סטרײַק־קאָמיטע, זײַנען פֿאַרוואַלט געוואָרן פֿון פֿאַרטרעטער פֿון אַלע סטרײַקנדיקע יוניאָנס, צוזאַמען מיט די הויפּט באַאַמטע פֿון די „יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס".

איך וויל דאָ גלײַך באַמערקן, אַז אין יענעם ריזיקן שנײַדער־סטרײַק פֿון 1913 זײַנען געווען טעטיק אַ שיינע עטלעכע הונדערט מענטשן, און עס איז פֿאַרשטענדלעך, אַז איך האָב ניט קיין מעגלעכקייט יעדן איינעם צו דערמאָנען.

די סימפּאַטיע פֿון גרויסן עולם פֿון גרייטער ניו־יאָרק איז דורכויס געווען אויף דער זײַט פֿון די אַרבעטער. ניו־יאָרק האָט שוין געזען אַלערליי שנײַדער־סטרײַקס, קלענערע און גרעסערע; אָבער אַזאַ מין סטרײַק ווי יענער, אין וועלכן עס האָבן זיך באַטייליקט אַלע אָפּטיילן פֿון דער גאַנצער שנײַדער־אינדוסטריע, האָט ניו־יאָרק קיין מאָל ניט געזען.

די סטרײַקערס זײַנען געווען פֿון אַלע נאַציאָנאַליטעטן, וועלכע געפֿינען זיך נאָר אין ניו־יאָרק. די גרעסטע צאָל סטרײַקער זײַנען געווען ייִדן, דאַן זײַנען געקומען איטאַליענער, ליטווינער, רוסן, פּאָליאַקן, דײַטשן, בעמישע, אונגאַרן, גריכן, טערקן, פֿראַנצויזן, ענגלענדער און אַמעריקאַנער.
יעדן מאָל ווען מען פֿלעגט אַרונטערנעמען אַ גרויסע שנײַדער־פֿאַבריק פֿלעגן זיך אָפּשפּילן מערקווערדיקע סצענעס.

אָט איז אין ברוקלין געלונגען אַרונטערצונעמען איינעם פֿון די גרעסטע אינסײַד־שעפּער פֿון אַ באַוווּסטער גרויסער פֿירמע. אין דעם שאַפּ האָבן געאַרבעט פֿיר הונדערט איטאַליענער, אויסער אַרבעטער פֿון אַנדערע נאַציעס. מען האָט די אַרבעטער געבראַכט מיט גרויס פּאַראַד. ווען זיי האָבן אַרײַנגעמאַרשירט אין גרויסן האָל אַרײַן, איז איינער פֿון די סטרײַקערס אַרויפֿגעשפּרונגען אויפֿן פּלאַטפֿאָרם און האָט אין איטאַליעניש אויסגעשריִען, אַז אין נאָמען פֿון די אַרבעטער פֿון זײַן שאַפּ באַדאַנקט ער, וואָס מען האָט זיי אַרונטערגענומען אין סטרײַק, ווײַל עס איז שוין לאַנג צײַט געווען דאָס צו טאָן, און דער רעדנער פֿרעגט דעם עולם, מיט וואָס זיי קענען אָפּדאַנקען. אַלס ענטפֿער שרײַט

אויס אַ צווייטער איטאַליענער, אַז אין ברוקלין איז פֿאַראַן נאָך אַ גרעסערער שאַפּ פֿון אַ באַוווּסטער קלאָדינג־פֿירמע, ווּ מען אַרבעט נאָך; זיי דאַרף מען אויך ברענגען אַהער. „אָלרײַט“, הערט מען גלײַך שטימען אויסשרײַען אין אַלע שפּראַכן, און דער עולם פֿאָרמירט זיך אין רייען און מען מאַרשירט צום פּלאַץ.

צוקומענדיק צום שאַפּ, וועלכער איז שוין באַלעגערט מיט פּאָליציי און דעטעקטיווס, שטעלט מען זיך אָפּ. עס האָט ניט גענומען פֿיל צײַט ווי אַ פּאָר שליחים פֿון די אַרבעטער פֿון דער פֿאַקטאָרי קומען אַרונטער און גיבן אָפּ אַ באַריכט, אַז נאָך מיטאָג, אַזוי שנעל ווי מען וועט קריגן די פּיי, קומען אַלע אַרונטער און שליסן זיך אָן אין סטרײַק.

די בעלי־הבתּים און סופּעראינטענדענטס פֿון דער גרויסער קלאָדינג־פֿירמע האָבן דערשמעקט, אַז זייערע אַרבעטער, מיט וועלכע זיי זײַנען, דאַכט זיך, געווען זיכער, פֿאַרלאָזן זיי. די פֿאָרלײַט פֿאַררופֿן די אַרבעטער אויף שנעל אין שאַפּ צו אַ מיטינג און איינער פֿון דער פֿירמע שטעלט זיך אַרויף אויף אַ טיש און האַלט אַ זיסע רעדע צו די אַרבעטער, דערציילנדיק זיי ווי גוט זיי זײַנען אימער געווען צו זייערע אַרבעטער. „וואָס ווילט איר אַצינד?“ – רופֿט זיך אָפּ דער באָס. – „קורצע שטונדן? מיר גיבן אײַך. בעסערע וויידזשעס? איר קריגט עס גלײַך“. אין שאַפּ איז געוואָרן שטיל, אַלע האָבן אײַנגעהאַלטן די אָטעמס. מיט אַ מאָל רופֿט זיך אָפּ אַ שטימע אין איטאַליעניש: „מי וואָנטאַ יוניאָנאַ“. דער באָס ענטפֿערט: „וואָס דאַרפֿט איר די יוניאָן, אַז איך גיב אײַך אַלץ וואָס איר פֿאַרלאַנגט, אַבי בלײַבט אַרבעטן?“ ענטפֿערט דער זעלבער איטאַליענישער אַרבעטער בזה־הלשון: „איף יו גיוו אַס יעווריטינג, סי די וואָקינד דעלעגאַטאַ, איט ווילי בי אָלראַיטאַ“. דער באָס איז נאָך ניט געגאַנגען אין דער יוניאָן און די אַרבעטער זײַנען אַלע ווי איין מאַן אַרונטער אין סטרײַק.
אַזוי זײַנען אַלע שעפּער אַרונטער.

הײַנט די באַגײַסטערטע דעמאָנסטראַציעס, וועלכע די סטרײַקערס פֿלעגן מאַכן טאָג־טעגלעך!

אין יענעם גלענצנדיקן קאַמף איז באמת מקוים געוואָרן דער רוף פֿון דעם גרויסן אַרבעטער־פּאָעט:

„מאַן דער אַרבײַט, אויפֿגעוואַכט
און ערקענע דײַנע מאַכט,
אַלע רעדער שטייען שטיל
ווען דײַן שטאַרקער אַרם נאָר עס וויל“.

די נויט צווישן די סטרײַקערס איז געווען זייער גרויס. אויף דער צווייטער וואָך פֿון סטרײַק האָט מען אין די פֿאַרזאַמלונגס־פּלעצער ערשט באַקאַנט זיך מיט דער אמתער לאַגע פֿון די גרויסע מאַסן שנײַדער־אַרבעטער. און דאַן האָט מען דערזען, וואָס פֿאַר אַן אָרעמקייט עס האָט געהערשט צווישן די אַרבעטער, וועלכע האָבן באַקליידט כּמעט אַ האַלב אַמעריקע. פֿיל פֿון די סטרײַקערס האָבן אויף דער צווייטער וואָך פֿון סטרײַק שוין ניט געהאַט וואָס צו עסן. דערצו האָבן פֿיל סטרײַקער נאָך געקראָגן „מוף־צעטלעך“ פֿון די לענדלאָרדס, ווײַל זיי האָבן ניט געהאַט מיט וואָס צו באַצאָלן דירה־געלט.

די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן און די איסט־סײַד־דיסטריקטן פֿון דער סאָציאַליסטישער פּאַרטיי האָבן אָרגאַניזירט קאָמיטעס, צו וועלכע מען האָט אויך צוגעצויגן אַלע אַנדערע אַרבעטער־אָרגאַניזאַציעס און פֿאַרשידענע סעטלמענט־וואָרקערס. מען האָט גלײַך געעפֿנט אַ ריי פֿרײַע קיכן, ווּ די סטרײַקערס האָבן יעדן טאָג באַקומען פֿרײַע מאָלצײַטן.

אַלע אָפּטיילונגען פֿון דער אַרבעטער־באַוועגונג – די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן, די סאָציאַליסטישע פּאַרטיי, דער „אַרבעטער־רינג“ און דער „פֿאָרווערטס“ האָבן פֿאַרעפֿנטלעכט אַן אויפֿרוף צו אַלע אָרגאַניזאַציעס, אַז

זיי זאָלן שטיצן דעם שנײַדערסטרײַק.

די פֿרײַע קיכן פֿאַר די סטרײַקנדיקע שנײַדער־אַרבעטער האָבן דאַן אָנגעפֿירט די איסט־סײַד־דיסטריקטן פֿון דער סאָציאַליסטישער פּאַרטיי, וועמעס מיטגלידער האָבן געהאָלפֿן פֿיל געהאָלפֿן אין די זאַמלונגען פֿון געלטשטיצע צווישן אַלע אַרבעטער און געזעלשאַפֿטלעכע אָרגאַניזאַציעס. איינער פֿון די הויפּטטוער פֿון דער ס"פּ־אָרגאַניזאַציע איז דאַן געווען לויִס שייפֿער.

זייער פֿיל געהאָלפֿן דעם סטרײַק האָט דער „פֿאָרווערטס“. אויסער דעם, וואָס ער איז געווען דער אָפֿיציעלער קאָמפּאָרגאַן פֿון די סטרײַקערס, האָט דער „פֿאָרווערטס“ נאָך אויך פֿון זײַן אייגענער קאַסע געשטיצט דעם סטרײַק מיט פֿיל טויזנטער דאָלאַר. דער איצטיקער פּרעזידענט און מענעדזשער פֿון דער אַמאַלגאַמייטעד באַנק אין ניו־יאָרק, אַדאָלף העלד איז דעמאָלט געווען דער מענעדזשער פֿון „פֿאָרווערטס“ און ער האָט אַ סך אַרויסגעהאָלפֿן מיט ראַט און טאַט דער סטרײַק־קאָמיטע.

אַדאָלף העלד איז נאָך געווען אַ סקול־בוי אין ני־פּענטס, ווען די אַגיטאַציע פֿון די ייִדישע סאָציאַליסטן אויף דער איסט־סײַד פֿון ניו־יאָרק האָט אים צוגעצויגן. ווען ער איז אַלט געווען 14–15 יאָר איז ער געוואָרן אַ מיטגליד פֿון דער „סאָשעליסט ליטעראַרי סאָסײַעטי“ פֿון די יונגע סאָציאַליסטן אויף דער איסט־סײַד. צו 20 יאָר האָט מען אים געמאַכט פֿאַרן מענעדזשער פֿון „פֿאָרווערטס“. דאָס איז געווען אין 1906, ווען דער דעמאָלטיקער מענעדזשער, מאַרקוס יאַפֿע, האָט צוליב קראַנקייט געמוזט אויפֿגעבן זײַן אַמט אַלס מענעדזשער פֿון „פֿאָרווערטס“. אַדאָלף העלד האָט די גאַנצע צײַט געשפּילט אַ וויכטיקע ראָלע אין דער סאָציאַליסטישער באַוועגונג און די פֿירערס פֿון דער טרייד־יוניאָן־באַוועגונג פֿלעגן אין צײַט פֿון אַ שווערן קאַמף מיט אים אָפֿט זיך באַראָטן.

ווי שוין פֿריִער געזאָגט, זײַנען אין יענעם גרויסן שנײַדערסטרײַק געווען טעטיק אַ שיינע עטלעכע הונדערט אַרבעטער. איך וויל נאָך דערמאָנען דאָ אייניקע. דאָס זײַנען: אַלעקס קאָהען, אַ פּרעסער בײַם טרייד, אַ גוטער רעדנער, און דוד וואָלף; אייב הערשקאָוויטש, דזשאָו גודמאַן, ביידע מעמבערס פֿון דער ס"פּ, און ל. באַראָן, אַן אַנאַרכיסט. ל. באַראָן איז שוין איצט טויט.

פֿיל האָבן געהאָלפֿן אין דעם שנײַדערסטרײַק: דזשייקאָב פּענקין און וויליאַם קאַרלין, אויך פֿיאָרעלאָ לאַ־גוואַרדיאַ, דער אַדוואָקאַט פֿון דעם איטאַליענישן ברענטש פֿון די שנײַדער. לאַ־גוואַרדיאַ איז איצט אַ מיטגליד פֿון דעם אַמעריקאַנער קאָנגרעס.

יענעם גרויסן שנײַדערסטרײַק האָט די קלאָוקמאַכער־יוניאָן, וועלכער האָט שוין געציילט 50 טויזנט מיטגלידער, געשטיצט מיט צענדליקער טויזנטער דאָלאַר.

אויסער די קלאָוקמאַכער, האָבן אין יענעם סטרײַק געגעבן שטיצע די ליידיס־ווייסט־מאַכער־יוניאָן, די פֿאָריערס־יוניאָן און אַלע אַנדערע קלענערע יוניאָנס. זיי אַלע האָבן געהאָלפֿן די שנײַדער מיט צענדליקער טויזנטער דאָלאַר. אויף אַלע שׂימחות, בעלער און אונטערהאַלטונגען – איבעראַל האָט מען געזאַמלט געלט פֿאַר דעם שנײַדערסטרײַק.

די „יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס“ האָבן פֿונאַנדערגעשיקט אַן אויפֿרוף צו אַלע אַמעריקען פֿעדעריישן אָוו לייבאָר יוניאָנס און אויך זיי האָבן זיך זייער פֿרײַנדלעך אָפּגערופֿן מיט שטיצע.

די פֿאַראייניקטע ייִדישע געווערקשאַפֿטן האָט אויך געעפֿנט צוויי גרויסע גראָסערי־סטאָרס, וווּ מען האָט געטיילט צו די סטרײַקער לעבנס־מיטלען: מעל, ברויט, צוקער, בעבלעך און אַנדערע עסנוואַרג־פּראָדוקטן. די ייִדישע

בעקער־יוניאָנס האָבן צוגעשטעלט יעדן טאָג צענדליקער וועגן מיט טויזנטער לאַבנס ברויט פֿאַר די הילפֿס־גראָסעריס און פֿאַר די פֿרײַע קיכן.

די געווערקשאַפֿטן האָט אין קלינטאָן־האָל אויך געעפֿנט אַ ביוראָ, וווּ מען האָט געטיילט קליידער פֿאַר די סטרײַקער, פֿאַר פֿרויען, מענער און קינדער.

דעם געזאַמלטן געלט האָט די געווערקשאַפֿטן ניט אויסגעטיילט. זי האָט בלויז געזאַמלט דאָס געלט און עס קוויטירט דורכן „פֿאָרווערטס“, און דאַן עס איבערגעגעבן צו די „יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס“ וועלכע האָבן געטיילט דעם סטרײַק־בענעפֿיט.

איך וועל קיין מאָל ניט פֿאַרגעסן דעם גרויסן באַזאַר וועלכן די געווערקשאַפֿטן האָט אָנגעפֿירט אין „פֿאָרווערטס“־בילדינג, צו וועלכן מען האָט אונדז אַרײַנגעשיקט פֿון אַל דאָס גוטס. די געווערקשאַפֿטן האָט אויפֿן באַזאַר געעפֿנט אַ דעפּאַרטמענט־סטאָר פֿון וואָס איר ווילט נאָר אַליין. מען האָט אַלץ אויסֿפאַרקויפֿט צום גרויסן עולם און דאָס געלט איז איבערגעגעבן געוואָרן צום סטרײַקפֿאָנד.

בײַ יענעם באַרימטן באַזאַר האָב איך זיך ווידער געטראָפֿן מיט דעניעל דעליאָנען. ער איז אַהין געקומען מיט זײַנע „סל"פּ“־חבֿרים ב. ריינשטיין, ד"ר דזשוליוס האַמער מיט זײַן פֿרוי, י. שלאָסבערג, און אַנדערע. די טוער פֿון יענעם שנײַדערסטרײַק זײַנען אַ פּנים, לויט דעליאָנס מיינונג, ניט געווען קיין „פֿייקערס“, נאָר אמתע „קלאַסן־באַוווּסטע“ טוער פֿון דער קעמפֿנדיקער אַרבעטער־באַוועגונג.

דער קאַמף פֿון די שנײַדער איז געווען אַ ביטערער. די קלענערע שנײַדער־באָסעס האָבן געסעטלט מיט דער יוניאָן, אָבער דאָס האָט קיין באַדײַטונג ניט געהאַט, ווײַל די רײַכע מאַנופֿעקטשורערס זײַנען געווען פֿאַרעקשנט און האָבן ניט געוואָלט סעטלען. די קליידער־פֿאַבריקאַנטן זײַנען דאַן געווען אָרגאַניזירט אין דרײַערליי אַסאָסיִיישנס. די פֿאַרפֿאָלגונגען מצד דער פּאָליציי, די ברוטאַלע האַנדלונג פֿון די געדונגענע „שטאַרקע“ גאַרדס, וועלכע האָבן געשלאָגן די סטרײַקנדיקע שנײַדער. האָבן נאָך שווערער געמאַכט די לאַגע.

נאָך צען וואָכן סטרײַקן האָט דער פּרעזידענט פֿון די „יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס“ טאָם ריקערט, באַראָטנדיק זיך בלויז מיט די באַאַמטע און עקזעקוטיוו־מיטגלידער פֿון די יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס, וועלכע האָבן גערעכנט, אַז אַ פֿולשטענדיקער זיג פֿון די שנײַדער־אַרבעטער איז ניט אַזוי זיכער, געסעטלט דעם סטרײַק.

די פֿירער פֿון דער יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס האָבן זיך ניט געוואָלט רעכענען מיט דער טראַדיציע פֿון דער ייִדישער טריידיוניאָן־באַוועגונג, אַז אַ סעטלמענט פֿון אַ סטרײַק דאַרף מען מאַכן נאָר דאַן ווען די מאַסן פֿון די סטרײַקערס שטימען צו דערצו, ווען מען פֿרעגט בײַ זיי, מען באַריכט זיי און אַ מערהייט פֿון זיי שטימט צו צו דעם. ריקערט אָבער האָט זיך בײַ די סטרײַקנדיקע שנײַדער ניט אָנגעפֿרעגט, און ער האָט, אַלס פּרעזידענט פֿון די יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס, געמאַכט אַ סעטלמענט מיט דער אַסאָסיִיישן פֿון די גרויסע קליידער־פֿאַבריקאַנטן פֿאַר 54 שטונדן אַ וואָך אַרבעט, און אַ העכערונג פֿון 1 דאָלאַר אַ וואָך אויף די שׂכירות פֿון יעדן שנײַדער־אַרבעטער (די פֿאָדערונגען פֿון די שנײַדער זײַנען געווען: 48 שטונדן אַ וואָך אַרבעט, אַ העכערונג אויף די שׂכירות פֿון 5 ביז 10 דאָלאַר אַ וואָך, און נאָך אַנדערע יוניאָן־קאָנדיציעס).

דיזע האַנדלונג פֿון די יונײַטעד גאַרמענט וואָרקערס האָט דאַן אַרויסגערופֿן אַ געוואַלדיקע אַנטריסטונג צווישן די סטרײַקערס. זיי האָבן דעם באַפֿעל פֿון דעם פּרעזידענט פֿון זייער אינטערנאַשאָנאַל יוניאָן ניט געפֿאָלגט און האָבן פֿאָרגעזעצט דעם סטרײַק נאָך מיט מער ענערגיע.

צו יענער צײַט האָט די יוניאָן פֿון די סטרײַקנדיקע שנײַדער שוין געהאַט געסעטלט מיט הונדערטער מאַנופֿעקטשורערס און קאָנטראַקטאָרס פֿאַר 50 שטונדן אַ וואָך אַרבעט.

דער סטרײַק האָט נאָך אָנגעהאַלטן דרײַ וואָכן צײַט און איז ענדלעך געסעטלט געוואָרן מיט דער אַסאָסיִיישן פֿון די גרויסע קליידער־פֿאַבריקאַנטן פֿאַר 53 שטונדן אַ וואָך אַרבעט דעם ערשטן יאָר, און 52 שעה אַ וואָך דעם צווייטן יאָר. דער הויפּטסעטלער פֿון יענעם סטרײַק איז געווען מאיר לאָנדאָן, דער ליגל אַדוויַיזער (געזעצלעכער ראָטגעבער) פֿון דער קלאָוקמאַכער־יוניאָן, וועלכער איז באַאויפֿטראַגט געוואָרן פֿון דער גאַנצער ייִדישער אַרבעטער־באַוועגונג צו סעטלען דעם שנײַדערסטרײַק.

מיט די קלענערע אַסאָסיִיישנס פֿון שנײַדער בעלי־בתּים, וועלכע האָבן באַשעפֿטיקט שנײַדער־אַרבעטער אין זייערע „אינסײַד“־פֿאַבריקן און אויך בײַ קאָנטראַקטאָרס (בײַ זיי זײַנען געווען באַשעפֿטיקט אַ 50 פּראָצענט פֿון אַלע סטרײַקערס) איז דער סעטלמענט געמאַכט געוואָרן פֿאַר 50 שטונדן אַ וואָך אַרבעט מיט אַ גרויסער העכערונג אין שׂכירות.

דעם 8טן מאַרטש, 1913 איז דער גענעראַל־סטרײַק פֿון די שנײַדער־אַרבעטער דערקלערט געוואָרן פֿאַר געענדיקט.
דרײַ מאָנאַטן האָט דער גענעראַל־סטרײַק אָנגעהאַלטן ביז ער איז ענדלעך געוווּנען געוואָרן.

די גאַנצע דרײַ מאָנאַטן פֿון יאַנואַר, פֿעברואַר און מאַרטש, איז דער רויש און טומל פֿון דעם ריזנהאַפֿטן אינדוסטריעלן שנײַדערסטרײַק געווען זייער שטאַרק און גרויס.

און ווען דער סטרײַק איז געענדיקט געוואָרן, זײַנען אין דער ייִדישער טריידיוניאָן־באַוועגונג אָנגעקומען נײַע קאַמפֿן, נײַע יוניאָנס פֿון ייִדישע אַרבעטער, נײַע סטרײַקס, אַ גאַנצער ים פֿון נײַע טריידס זײַנען דאַן צוגעשווּמען און האָבן געפֿאָדערט אַז מען זאָל זיי אויך אָרגאַניזירן.

די טריידיוניאָן־באַוועגונג פֿון די ייִדישע אַרבעטער האָט דאַן דערגרייכט דעם העכסטן שטאַפּל פֿון דערפֿאָלג. די צאָל מיטגלידער פֿון די יוניאָנס איז שטאַרק געוואַקסן און עס איז אויך געוואַקסן די צאָל לאָקאַלע יוניאָנס. די באַוועגונג האָט געבראַכט גרויס נוצן די אַרבעטער־מאַסן און האָט אַרויסגערופֿן צו זיך דעם רעספּעקט פֿון אַלעמען. נײַע קרעפֿטן זײַנען צו אונדז צוגעשטאַנען. פֿיל, וועלכע זײַנען דאַן צוגעקומען אין די ייִדישע יוניאָנס, האָבן ערשט מיט אַ פּאָר יאָר צוריק ווייניק זיך געקימערט וועגן די יוניאָנס. זיי זײַנען צוגעשטאַנען צו אונדזערע רייען אַלס רעזולטאַט פֿון יענעם גרויסן קאַמף.

דער שנײַדערסטרײַק האָט געגעבן אַ גלענצנדיקן בײַשפּיל פֿון דעם וואָס די אַרבעטער קענען געווינען דורך אייניקייט און מוטיקן קאַמף.

דרײַ און דרײַסיק מיליאָן דאָלאַר האָט געקאָסט די רײַכע קלאָדינג מאַנופֿעקטשורערס דער שנײַדערסטרײַק. די בעלי־הבתּים האָבן פֿאַרלאָרן דעם פּראָפֿיט פֿון סעזאָן און פֿיל מער. די אַרבעטער האָבן געוווּנען אַזוי פֿיל, אַז עס איז געווען שווער אויסצורעכענען זייערע געווינסן.

אייבערפֿלעכלעך איז דער חשבון געווען דער פֿאָלגנדיקער:
דורכשניטלעך האָט נאָך יענעם סטרײַק יעדער שנײַדער געאַרבעט מיט זיבן שטונדן אַ וואָך ווייניקער ווי פֿאַרן סטרײַק. די גרויסע מאַסן שנײַדער, וואָס האָבן געאַרבעט פֿאַר קאָנטראַקטאָרס בײַ קאָוטס, פּאַנטס און וועסטן, האָבן פֿאַר דעם סטרײַק געאַרבעט 58, 62 און מער שטונדן אַ וואָך. אין די אינסײַד־שעפּער האָט מען אויך

געאַרבעט 57, 56 און 54 שטונדן אַ וואָך. די טשילדרען־דזשעקעט־מאַכער, געבייסטע און אומגעבייסטע, ווי אויך אַ קליינע צאָל „לייבל־אַרבעטער“ פֿלעגן דאַן אַרבעטן 53 שטונדן אַ וואָך. און צום שלוס פֿון יענעם גענעראַל־סטרייַק האָבן די גרעסטע צאָל שנייַדער געאַרבעט בלויז 50 שטונדן אַ וואָך. אויף 53 שטונדן אַ וואָך האָט מען געסעטלט פֿאַר אַ קלענערער צאָל אַרבעטער. ווען מיר האָבן גענומען אויסרעכענען די צאָל שטונדן, וואָס די שנייַדער־אַרבעטער האָבן דאַן געווּנען, איז אויסגעקומען, אַז אַלע שנייַדער־אַרבעטער אין ניו־יאָרק האָבן נאָכן סטרייַק פֿון 1913 געאַרבעט אין דורכשניט מיט 7 שטונדן אויף יעדן אַרבעטער אין יעדער וואָך ווייניקער ווי פֿאַרן סטרייַק. און ווען מען האָט אַרונטערגערעכנט צו 7 שטונדן פֿון הונדערט און דרייַסיק טויזנט אַרבעטער, האָט עס באַטראָפֿן 910 טויזנט געווּנענע שטונדן.

די שנייַדער־בעלי־הבתּים, וועלכע האָבן געספּענדט אַזוי פֿיל מיליאָנען דאָלאַרס אום צו צעברעכן דעם גרויסן שנייַדערסטרייַק, פֿלעגן דאַן אָפּרייַסן די טעלעפֿאָן פֿון די פֿאַרשיידענע שנייַדער־לאָקאַלס, בעטנדיק מען זאָל זיי שיקן אַרבעטער, און דווקא יוניאָנלייַט האָבן זיי געפֿאָדערט. אַ ברירה האָבן זיי געהאַט?

די שנייַדער־בעלי־הבתּים, סייַ די קלענערע און סייַ די גרויסע מאַנופֿעקטשורערס האָבן דורך דער צייַט פֿון סטרייַק אויסגעגעבן אוצרות מיט געלט, כּדי זיי זאָלן קענען אויספֿירן, אַז זיי זאָלן ניט דאַרפֿן אָנערקענען די יוניאָן, אָבער נאָך יענעם סטרייַק, ווען עס האָט געטראָפֿן בייַ זיי אין שאַפּ דער קלענסטער טראָבל, האָבן זיי זיך געשראָקן, אַז די אַרבעטער וועלן ווידער אַרונטער פֿון דער אַרבעט און זיי פֿלעגן גלייַך טעלעפֿאָנירן אין דער יוניאָן: „פּליז, שיקט אונדז אַ פֿאַרטרעטער פֿון דער יוניאָן. שיקט אונדז די גאַנצע יוניאָן, אַבי גלייַכט אויס בייַ מיר דעם טראָבל“ (סיכסוך).

איך בין געווען אָנוועזנד בייַ אַ גוט באַזוכטן געשעפֿטס־מיטינג פֿון אַ שנייַדער־לאָקאַל־יוניאָן. דער טשערמאַן האָט אויסגערופֿן יעדן מעמבער באַזונדער און האָט בייַ יעדן, אין מייַן אָנוועזנהייט, געפֿרעגט: „וויפֿל באַטרעפֿט אייַער רייַז פֿון ווייִדזשעס?“ אייניקע האָבן גענטפֿערט, אַז זיי באַקומען מיט 4 דאָלאַר אַ וואָך מער; אייניקע מיט 6 דאָלאַר אַ וואָך; אייניקע מיט 8 דאָלאַר, און עס האָבן זיך געפֿונען זאָגאַר אַזעלכע אַרבעטער, וואָס האָבן פֿאַרן סטרייַק באַקומען 18 דאָלאַר אַ וואָך און נאָכן סטרייַק – 28 דאָלאַר אַ וואָך.

„עס איז ניט געווען קיין פֿראַגע פֿון שׂכירות, עס איז געווען אַ פֿראַגע פֿון שטונדן“ – האָט דער טשערמאַן פֿון דער פֿאַרזאַמלונג דערקלערט.

נאָך אַ וויכטיקן געווינס פֿאַר די שנייַדער־אַרבעטער איז דאַן געווען וואָס דער סטרייַק האָט אָפּגעשאַפֿט די סאָב־ און אינסייַד־קאָנטראַקטאָרס. דאָס איז געווען אַן אַלטע מכּה, וואָס האָט עקזיסטירט אין אַלע ניט־אָרגאַניזירטע טריידס. דער באָס אָדער דער קאָנטראַקטאָר פֿלעגט אַרויסגעבן צו אַרבעטער אַ גאַנצן פּאָדריאַד אַרבעט, און דיזער אַרבעטער פֿלעגט נעמען פֿון זייַן האַנט אַרויסהעלפֿערס, מייִנסטנס לערנערס, וועמען ער פֿלעגט צאָלן די קלענסטע ווייִדזשעס און אַרויסטרייַבן די קישקעס פֿון די אומגליקלעכע וואָס פֿלעגן געצווּנגען ווערן אָנצוקומען אויף אַזעלכע דזשאַבס.

דאָס זייַנען געווען די געווינסן פֿון אַ סטרייַק, וועלכער איז ניט פֿולשטענדיק געווּנען געוואָרן. דאָס איז געווען נאָר דער אָנפֿאַנג פֿון אַ פֿאַרלייַכטערונג פֿאַר די אַרבעטער, ווייַל דאָס ריכטיקע איז ערשט געקומען שפּעטער.